

BOJAN EKSELENSKI

VIRUS BO IZBRAL

ZADNJI?

Kolofon

Bojan Ekselenski:

Zadnji?

Copyright © 2020 by Bojan Ekselenski, vse pravice pridržane.

Naslovnica:

Andrewgraphics (<http://www.selfpubbookcovers.com/andrewgraphics>)

Prelom in oblikovanje:

Bojan Ekselenski

Založba

Bojan Ekselenski, samozaložba

Zbirka:

Fantazija

V Celju, 2020, 2. izdaja, naklada 100 izvodov, začetna cena 6 €

Tisk: Grafika Gracer d.o.o.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-32

EKSELENSKI, Bojan

Zadnji? / Bojan Ekselenski. - 2. izd. - V Celju : samozal. B. Ekselenski, 2020. -
(Zbirka Fantazija)

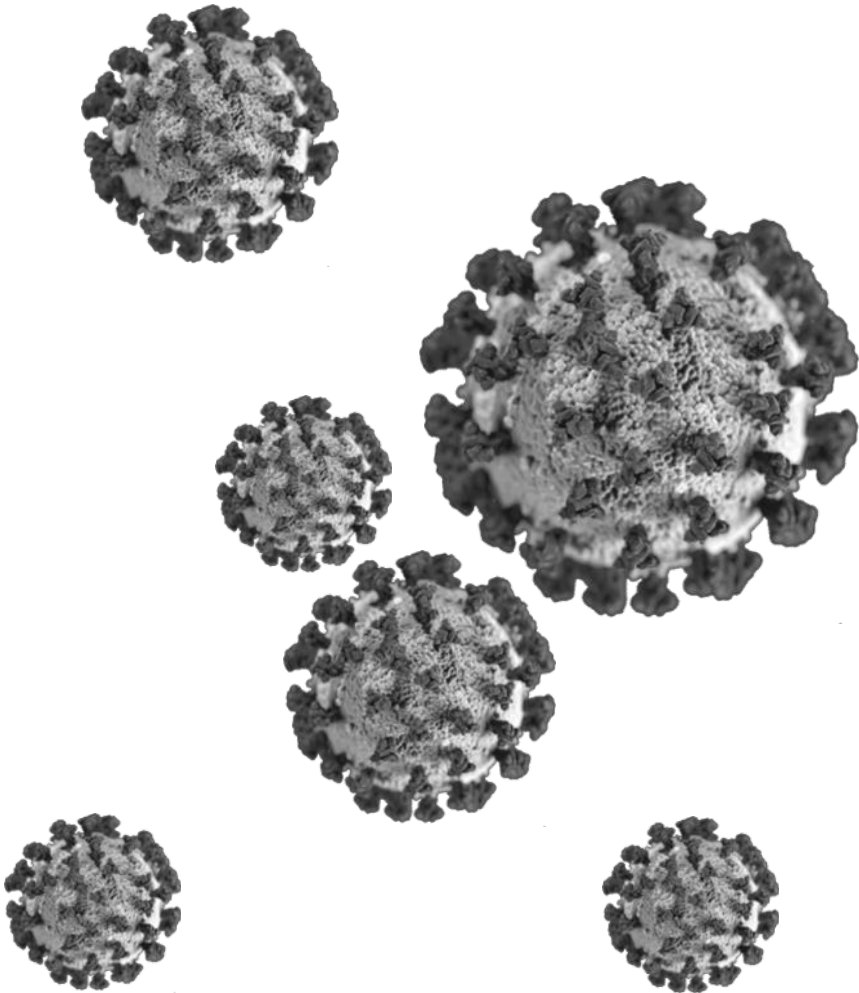
ISBN 978-961-94219-9-4

COBISS.SI-ID 304998656

Virus bo izbral: ZADNJI?

Kazalo vsebine

Virus bo izbral - Zadnji?	4
Celjska vampirska večerja	64
Bibliografija tiskanih knjig	80

Zadnji?

Predbožični čas je nadlegoval moja čutila z božično nakupovalno hysterijo. Veseli december je vesel za trgovce in žalosten za denarnice. Iz vseh lukenj so odmevale osladne božične pesmi. Ljudje so grabili enormne količine potrebnega in zlasti nepotrebnega. Meni je tudi najnujnejše nakupovanje predstavljalo sado-mazo seanso, ki sem se ji izogibal, kolikor sem se lahko. Delal sem se boljšega od potrošniških ovac, čeprav sem bil po ženinem mnenju zateženi drekač. Resnica je najbrž nekje vmes. Zadovoljen sem bil, ker me ni vlekla na svoje svete maše v Sveti Planet Tuš, Sveti City Center, Sveti Mercator Center, Sv. Jager in v druge templje potrošništva.

Novica o koncentriranih izbruhih težke oblike gripe bi takrat šla mimo mene, če ne bi Evropska komisija sklicala tiskovne konference v zvezi z nujnimi karantenskimi in sanitarnimi ukrepi. Mrki komisarji in komisarke za zdravje in varno hrano, za migracije, notranje zadeve in državljanstvo, za humanitarno pomoč in krizno upravljanje ter za promet so razglasili takojšnjo prekinitev vseh prometnih povezav z Otokom in napotitev komaj ustanovljenih bataljonov skupne vojske na mejo Severne Irske. Predvajali so amaterski video iz neke Londonske bolnišnice. Če mene vprašate, res je to čudna gripa, če bolnik podivja in naskoči medicinsko sestro in zdravnika. Bolj je bilo podobno »fake news«, saj se res ni dalo ničesar razbrati. Gotovo je šlo za kakšen trik rumenih medijev. Vedno me je razjezil senzacionalističen ton poročanja. Če bi bilo kaj resnega, bi moja lepša polovica Lin, diplomirana medicinska sestra, že kaj omenila. Vedno me zabava s svojimi ambulantnimi spletkami, torej bi mi omenila morebitno zdravstveno krizo. Tri mesece nazaj je malce zapaničarila, ker sem okleval s cepljenjem proti gripi. Vsako leto novembra nam služba časti cepljenje, a sem na koncu popustil njenemu malce paničnemu strašenju z drugačnim virusom.

Virus bo izbral: ZADNJI?

Odprl sem pločevinko piva, grickal čips in poslušal gostobesedno pojasnjevanje, pravzaprav opravičevanje karantenskih ukrepov. *Nekaj ljudi prevečkrat kihne in že zapirajo meje.*

Lin se je vrnila iz svoje trgovinske avanture. Že drugi dan zapored kupuje »nujno« potrebna darila za sorodstvo. Čeprav ima skoraj vso famulijo na Kitajskem, to prav nič ne zmanjšuje količin nakupljenega. S svojo značilno ihto je prekinila moj rajski položaj na kavču.

»V Mani se je pred blagajno zgrudila neka ženska. Tam sem bila in sem videla. Kar sesedla se je, čeprav prej ni kazala nobenih znakov slabosti. Tresla se je, kot bi jo priklopili na elektriko. Naenkrat je obmirovala in ljudje so ji poskušali pomagati. Nenadoma je skočila na noge in najbližjega ugriznila v vrat. Ne vem, s čim si je revež to zaslužil, saj ji je hotel priklopiti AED. Sicer nisem dobro videla, a je izgledala precej čudno. Nastala je panika. Sreča, da se brigam samo zase in sem še pravočasno pobegnila ven. Presneto! Pa tako lepe hlače sem hotela pomeriti.«

Moral sem jo pomiriti:

»Ugriznila? Daj no! Mogoče ga je hotela samo objeti. Saj praviš, da nisi dobro videla.«

Razburjena, kot je planila skozi vrata, se je kar v čevljih usedla za mizo in z rokami podprla čelo:

»Ne! Jasno sem videla, kako ga je ugriznila. Naenkrat je bilo vsepovsod polno krvi. Groza! Strašno! Česa takšnega še nisem doživela. Kdo bo čistil to kri? Ojoj,« se je tresla v šoku. Takšne je še nisem videl.

Moral sem dvigniti tazadnjo s fotelja in jo tolažiti. Pobožal sem jo po laseh:

»Najprej se sezuj in sleci, da ne boš zgorela v tem plašču. Naredil ti bom čaj, in ko se boš pomirila, boš še enkrat vse povedala. Videla boš, da je bilo vse skupaj manj dramatično, kot se ti zdi.«

Povezal sem ženino dogodivščino z malo prejšnjo novico. Nekaj trenutkov sem razmišljal, potem zamahnil z roko in sam sebi zamomljal:

»Ah, to ne more biti res. Saj so zaprli meje. Slovenija je daleč od Anglije.«

Hitro sem pripravil čaj in s pol ušesa poslušal ženino gostobesedno obnovo dogodka. Nikakor ni izpustila scene z grizljanjem vratu.

Ravno sem v čajnik vstavil mešanico čaja za pomirjanje, sem ujel fragmente dramatičnega poročanja reporterja:

»... V ljubljanskem nakupovalnem centru Supernova je prišlo do izgrediv ... središče je zajela panika. Za zdaj nimamo nobenih podrobnosti o dogodku ... Na naši televiziji bomo dogajanje podrobno spremljali ...«

»Si slišal?« me je vprašala v slogu, *saj sem ti rekla*. Odsotno sem prikimal in poskušal ohraniti trezno glavo:

»Gotovo so se stepli zaradi zadnjega kosa znižanih čevljev. Saj veš, kako je folk histeričen, ko je treba ujeti kakšen popust. Če katera potrebuje čevlje, bo v primeru akcije dva plus ena zagotovo na silo kupila še dodatne čevlje, da bi potem dobila še en nepotrebni par. Trgovci obilno izkoriščajo iz praskupnosti v genetiko vgrajeno nabiralništvo. Saj nisi pozabila lanskega črnega petka,« sem ji nasipal sol na rano lanskega polnočnega navala, ko je prišla domov vsa besna, ker je ostala brez zelenih bluz.

Lin me je malce grdo pogledala:

»Nehaj no. Moški niste nič drugačni. Stepete se zato, ker nekdo brcne žogo v napačno mrežo. Ko se je moj oči iz Pekinga preselil v Ljubljano, se je čudil huliganstvu na stadionu in od takrat ni šel na nobeno tekmo.«

Zamahnil sem roko:

»Iz ravsa treh histeričnih bab so novinarski mrhovinarji ob pomanjkanju pametnejših tém naredili masovni pretep in ko začne

Virus bo izbral: ZADNJI?

še več bab vreščati, temu rečejo panika.«

Užaljeno me je pogledala izpod čela:

»Grdo govoriš. Ženske že nismo nasilne. Moški se na fuzbalu napijete in stepete. Tvoj pajdaš Miki jih je že nekajkrat skupil po kljunu. Še pred deset dnevi je imel na očesu konkretno slivo.

Zagotovo ni padel po stopnicah.«

Hotel sem pametovati:

»Meni se ne more zgoditi novinarska panika, saj grem v trgovino samo v nujnih primerih, zgolj po potrebi. Zijanje izložb in pomerjanje nepotrebnih cot in šuhov me naravnost ubija. Ko kaj rabim, grem v najbližjo trgovino, hitro pomerim in kupim. Brez celodnevne seanse stikanja po štacunah. Vojaki smo navajeni učinkovitosti.«

»Seveda, ko pa jaz za vse poskrbim,« me je pogledala s svojimi velikimi očmi. »Brez mene bi po svetu hodil kot zadnji klošar.«

Najino potrošniško debato je prekinila televizija:

» ... Izgredi, ki so se začeli v ljubljanski Supernovi, se širijo. Na Betettovi cesti, malce od krožišča, so se izgredniki znesli nad policijsko patroljo, ki je hitela miriti razmere. Očividci poročajo, da je nekaj policistov ranjenih, a policijska uprava Ljubljana ne daje izjav ... NIJZ svari pred nepotrebno paniko ... Minister za zdravje ne daje komentarjev ... Italija zaprla mejo s sosednjimi državami ...«

Lin se je cinično nasmehnila:

»Tole mi je še najbolj podobno izgredom nogometnih huliganov. Presneto,« je jezno zavzdihnila, »jutri bom morala še enkrat v City.«

Natočil sem ji skodelico in se zarežal:

»O, to ti bo pa huda muka.«

»Nehaj in raje daj na kakšen drug kanal. Res nisem razpoložena za novice o huliganih.«

Usmilil sem se je in preklopil. Tudi na tem kanalu so govorili o izgredih in njihovem širjenju. Pokazali so celo razmazan posnetek divjanja. Ko nekje zadiši na senzacionalizem, vsi novinarji ponorijo od evforije. Če bi odkrili zdravilo proti raku, zagotovo ne bi bilo deležno tolikšne pozornosti.

Zabrnel je moj mobič.

Nagrbančil sem čelo:

»Služba,« sem zamrmral in stisnil na vzpostavitev zveze. Ob pogledu na polkovnikov resni obraz sem prebledel, po nekaj besedah pa ... Šit od šita! Lin je opazila, ko se mi je obraz povoščetil:

»Kaj je?«

»Vojna mobilizacija. Vse so vpoklicali. V najkrajšem času se moram javiti v vojašnico. Nekaj resnega se dogaja.«

Ostala je brez barve.

Ustnice so ji začele trzati. Moral sem jo hitro pomiriti:

»Pojdi k teti Mariji. Nakupi zaloge, kolikor lahko napolniš avto. Če te kdo vpraša, reci, da greva v apartma, kjer ni blizu trgovine.«

»Bojim se. Mobilizacija ... Kaj, če me pokličejo iz zdravstvenega doma?«

Poskušal sem jo pomiriti:

»Takoj, ko bom vedel, se ti javim. Samo ne paničari. Nikomur ničesar ne razlagaj, samo napolni avto do vrha. Vzemi hrano s čim daljšim rokom trajanja. Kupi baterije, sveče, ne pozabi polnilcev in starega baterijskega radia z dinamom. Vem, da še dela. Spakiraj tudi planinsko obleko in opremo. Topla je in trpežna. Svojo modno kramo pusti doma. Tudi tank napolni do vrha. Pohiti. Nihče te ne bo klical.«

»Zdaj me je že zelo strah. Zakaj vse to?«

Zgrabil sem jo za rame in ji odločno zabičal:

»Ne razpravljaj se z mano! Naredi, kot sem ti rekel in se

Virus bo izbral: ZADNJI?

odpelji k Mariji! Ne sprašuj, ne delaj panike! V vojašnico bom šel peš. Mogoče mi boš hvaležna, ker sem vztrajal pri nakupu velikega štirikolesnega terenca. Ko greš, izklopi električno, zapri plin in vodo. Verjetno ni nič strašnega, a ni odveč, če boš pripravljena.«

Še kar se je tresla:

»Strah me je.«

Znova sem moral hladiti naval panike:

»Seveda, tudi mene je. Pohiti! Saj nočeš obtičati.«

Plaho je vprašala:

»Gre za bolezen?«

»Tako je! Verjetno želijo zaježiti izbruh z vsem, kar imajo, tudi vojsko. Zdaj veš! Hitro bomo rešili težavo. Vojska bo pomagala za vsak slučaj. Evropa ima za takšne primere jasne protokole, zato bo do jutra vsega konec. Saj se spomniš predlanske gripe. Poklical te bom, ko pridem v vojašnico in videla boš, da ni nič posebnega, samo dodatna stopnja previdnosti. Velja? Če bi te v zd-ju rabili, bi te že poklicali.« in ji obrisal solze.

Zaslišal sem policijske sirene. Pogledal sem skozi okno. V okolici policijske postaje je vladal neobičajni vrvež. Nekaj ljudi je paslo zijala. Verjetno so končno dočakali, da se jim nekaj dogaja.

Hitro sem se oblekel v uniformo in si oprtal vedno pripravljen nahrbtnik. Za vsak primer sem preveril še pištolo. Sledil je še zadnji poljub, zadnje razbijanje panike in odhitel sem na hladen zrak. Na ulici sem vpadel v skoraj običajni vrvež, čeprav sem v zraku čutil nekakšno zoprno napetost. *Naj panika še malo počaka.* Po glavi se mi je valjalo upanje, da bo Lin zmogla. Zadnje, kar potrebujem, je panični šok.

Na pol poti me je presunilo zavijanje siren različnih vozil na nujnih voznjeh. Nebo so najprej preleteli pilatusi, zatem sem zaslišal reaktivce, po zvoku sodeč F 18 ali mogoče celo F 22. Zagotovo so prifrčali iz Aviana.

Okoli vhoda v vojašnico je bilo živahno. Mimo vratarja sem se prebil z avtoriteto čina stotnika in se hitro napotil proti polkovnikovi pisarni. Čutil sem napetost in pričakovanje.

V pisarni, za podolgovato mizo, so častniki živčno ogledovali zemljevid. Polkovnik mi je stisnil roko:

»Kot vidiš, je tu obsedno stanje. Ukaz je prišel pred pol ure. Hvala, da si prišel tako hitro.«

»Kaj se je zgodilo?«

»Ta bolezen je veliko hujša od prvotnih projekcij. Zaradi veliko žarišč izbruha je verjetno ušla izpod nadzora NIJZ in tudi drugih služb. Običajni protokoli za obvladovanje epidemij so se sesuli, še preden so bili zagnani. Največja težava je komunikacijski šum.«

»Kako to mislite?« me je zanimalo.

Polkovnik si je pogladil svojo košato brado:

»Od poveljstva sem dobil ukaz o takojšnjem umiku, ne glede na to, da mobilizacija ni zaključena. NIJZ je zaprosil Civilno zaščito za pomoč pri obvladovanju izredno hitrega izbruha te nove gripe. Osebno dvomim zgodbi o gripi.«

»Umik? Bežali bomo pred malce bolj zoprnim virusom prehlada?« sem presenečeno vprašal.

Polkovnik trpko pripomni:

»Tole se ti bo zdelo čudno, a Celje je verjetno že izgubljeno. Civilna zaščita se sploh ne uspe mobilizirati, tudi zveze z gasilci in policijo so slabe in to pripisujemo hitrosti širjenja virusa. NIJZ je sporočil, da od prvega znaka okužbe do polne manifestacije simptomov mine zelo malo časa, ki se meri v urah. V bistvu pa nimajo pojma.«

»Kakšna je to bolezen?«

Negotovo mi je odvrnil:

»Pred petnajstimi minutami smo dobili zadnje podatke. Po enem od opisov, ki smo ga dobili, oboleli najprej izgubijo zavest,

Virus bo izbral: ZADNJI?

oziroma jih položi nekakšna mrzlica, za nekaj časa, kot mrtvi obmirujejo, potem iznenada oživijo in napadajo neokužene. Virus je izredno nalezljiv in oboleli je kužen, preden pokaže prve znake bolezni. Pristojni še sami natančno ne vedo, dobivamo tudi nasprotujoča si poročila in priporočila. Na žalost se prenaša tudi po zraku, kar zagotavlja eksplozivno širjenje okužb. Jasno je tudi, da je bolezen izbruhnila iz velike množice žarišč in bliskovito napreduje. Ne vem, kaj naj si o tem mislim. Deluje mi kot napad z biološkim orožjem.«

»Kaj je naša naloga?«

»Najprej moramo zapustiti mesto, potem bomo dobili nadaljnje ukaze o zagotavljanju sanitarnih ukrepov na terenu. Bolezen tako hitro polaga ljudi, da vse razpada pred očmi. Rad bi se čim prej izvlekel iz pasti. Tukaj smo obkoljeni z rojenjem ljudi.«

Okoli mize smo, Janez, Mehmed, Nik, Tal, njihovi pomočniki in zdaj še jaz, mrzlično preigrali scenarij za preboj iz mesta. Kakšno sanitarno območje neki? S štirimi četami? V pisarno je vstopil še moj pomočnik Tilen. Stari afganistanski maček si je obrisal pot s čela. Ni bil videti preveč zdrav. Za hip je zmanjkalo elektrike.

Tal se je nenadoma zgrudil, treslo ga je in kopal se je v znoju. Kriknil sem:

»Ne dotikajte se ga! O tem mi je pravila žena.«

Mehmed se mu je približal. Tisti hip je Tal oživel, zgrabil Mehmeda in ga, na grozo vseh, ugriznil v vrat. Vsi smo za nekaj trenutkov otrpnili. Nemočno smo zrl v krvavi prizor. Polkovnik je nagonsko potegnil pištolo in najprej ustrelil Tala in zatem, kako šokantno, še Mehmeda.

»Sranje,« mi je ušlo. Polkovnik je povесil pištolo:

»Ja, in to sranje je zdaj priletelo v naš ventilator. Zaradi tega smo mobilizirani. Mi bomo med temi,« pokaže na trupli, »in zdravimi, če nas ne bo bolezen prehitela.«

Zaslišalo se je streljanje. Najprej nekaj posameznih strellov, zatem vsesplošno streljanje.

Prebledel sem:

»Tole je v vojašnici.«

Polkovnik je vzdihnil:

»Čas za debato je potekel. Gremo! Naj se že Maj javi, da vidim, kaj so v Ljubljani izmозgali.«

V tem nenavadnem predahu sem se spomnil na Lin. Stopil sem na stran in jo poklical. Sekunde čakanja so se vlekle kot ure.

Končno se je oglasila:

»Še zadnji trenutek sem tankala bencin. Zaprli so pumpo. Do Marije bom morala iti drugje, saj je izbruhnil popolni kaos. Avtomobili se zaletavajo, po cesti tečejo norci in vreščijo kot jesiharji. Na Kidričevi so prevrnili rešilni avto, a policija je zbežala. Tudi nekaj strellov in eksplozij sem slišala. Kaj se dogaja?«

V glasu sem čutil, da jo premaguje panika. Moral sem jo pomiriti. Trdo sem odvrnil:

»Dobro me poslušaj! Za nobeno ceno se ne ustavlja! Če koga zbiješ, njegov problem, kaj pa skače po cesti! Zapri vsa okna in izklopi ventilacijo. Gre za virus. Dovolj je že bližina okuženega. Zadeva je zelo resna. Pri Mariji boš varna. Zabarikadirajta se v hišo, nikogar ne spustita notri. Veš, kje je Lojzova šrotarca? Najprej streljaj, potem sprašuj! Še preden se pokažejo znaki bolezni, je že prepozno tudi za vse v bližini.«

»Streljati? Kdaj prideš? Orožne posle raje prepustim tebi.«

»Pridem ...« a je prekinilo zvezo. Pogledal sem na zaslon mobiča in preklinjal. Mobilni signal je izginil. O tem so nam predevali pred dvema letoma. Najprej crkne mobilni signal, potem po vrsti padejo vse druge civilizacijske pridobitve, v obratnem vrstnem redu, kot so nastajale.

Razlegli so se streli iz težjega orožja. Hrup se je približeval.

Virus bo izbral: ZADNJI?

Spogledali smo se.

Tal očitno ni hotel umreti. Skočil je na noge in se pognal na Janeza. Izvlekel sem pištolo in v Tala izpraznil cel nabojnik.

Nikakor ni hotel pasti:

»Kakšna je to viroza, da so ljudje imuni na svinec?«

V pisarno je planil major Ljubo Završnik. Ko je zagledal okrvavljenega Tala, ki je zgrabil Janeza, se je vanj pognal s kolom v rokah. Zbil ga je na tla in mu kol z vso silo zarinil v srce. Tal je še nekaj časa opletal in hlatal, nakar je obmiroval v mlaki krvi.

Major je vstal in lovil sapo:

»Slučajno sem ugotovil, kako jih trajno umiriti. Kol v srce je sicer videti grdo, a jih dokončno položi. Pomembno je popolno uničenje srca. Tudi v bataljonu je izbruhnilo.«

Znova je zmanjkalo elektrike. Očitno trajno, saj se je vklopil agregat. Polkovnik je ukazal:

»Spravite vojsko iz mesta. Upam, da ne bomo vsi pocepali, preden se izvlečemo iz pasti.«

V pisarno se je prebil Maj od zvez:

»Gospod polkovnik, izgubili smo Maribor, iz Ljubljane smo dobili precej čuden ukaz.«

»Kakšen?«

»Avtorizacijo za uporabo strelnega orožja ob stiku z okuženimi. Lokacijo umika prepuščajo vam. Poročajo o težkem položaju, pristojnim je kriza ušla izpod nadzora. Čakajo helikopter za umik na varno lokacijo.«

Od zadaj ga je nekdo porinil v pisarno. Maj se je bliskovito obrnil in se soočil z napadalcem. Presunil nas je brezumni krik. Maj se je hitro zbral in na okuženem demonstriral svoje znanje karateja. Ko je nesrečnik odletel nazaj na hodnik, sem pomislil – desetka za slog, za tehniko osmica, za najvišjo oceno bi ga moral razmazati po zidu.

Polkovnik nas je priganjal:

»Naložite bojno strelivo! Zberemo se pri skladišču Gabrovka. Streljajte po potrebi.«

»Razumem,« in pohiteli smo k svojim enotam. Major Ljubo je Maju vrgel kol:

»S tem ga dajte.«

Okuženi nesrečnik se ni dal. Silovito se je pognal na Maja, ki ga je prestregel in mu kol zabil v srce. Telo je besno opletalo. Tedaj na Maja skočita še dva okužena iz hodnika.

Zaklical sem:

»Prestrelimo se na prosto. Tu smo v pasti!«

Janez je po šoku prišel k sebi:

»Gremo!« In potegnil pištolo. Komaj je stopil na hodnik, jo je že moral uporabiti. Prerešetal je okuženca, ki sta pogrizla nesrečnega Maja in mu iz rok vzel zašiljen kol. Iz prve pomoči sem vzel še rokavice. Vedel sem, da Maj ne more z nami:

»Vzdrži.«

Maj je izvlekel pištolo in si jo prislonil na čelo:

»Pojite!« je zaklical. »Rešite jih čim več in iztrebite ta peklenski virus!«

Pohitel sem za polkovnikom in majorjem. Zaslišal sem strel.

Zunaj je vladal popolni kaos. Odmevali so streli, eksplozije in izbruhnili je nekaj manjših požarov. Zavedal sem se, da s pištolo ne bom imel niti za plesnivi burek, zato sem pograbil zapuščeno avtomatsko puško in nekaj naokoli raztresenih nabojnikov. Hitro sem ocenil položaj in streljal na najbližje bolnike in se pridružil zdravim. Silovito smo se branili pred brezglavim jurišem okuženih. Razleglo se je nekaj eksplozij, odmevalo je streljanje iz različnega orožja. Skratka, znašel sem se na fronti.

Stekel sem proti humiju, ki je ravnokar pripeljal. Zaslišal sem Klemnov klic:

»Gospod stotnik!«

Nisem se pustil prositi. Urno sem pretekel teh petdeset metrov, ki so se vlekli kot petsto metrov in sedel poleg šoferja. Malce me je stisnilo. Kaj, če ga bo zgrabila mrzlica? O tem nima smisla razmišljati. Pravzaprav nisem razmišljal o ničemer, le o preboju do Gabrovke. Na West Pointu so me naučili, kako iz uma izbrisati vse misli in ohraniti popolni fokus zgolj na cilj naloge.

Na parkirišču in Stari Dečkovi je vrvelo od podivjanih bolnikov. Izbruh v vojašnici se je zlil z bolniki od zunaj. Spoznal sem, da izgubljam. Spogledal sem se s Klemnom:

»Brž pohodi plin.«

Zmedeno mi je odvrnil:

»Tam so ljudje.«

»Pohodi plin! Ljudje bodo pravočasno odskočili, oni drugi pa ne!« sem dvignil glas. Obrnil je ključ in pogнал težkega terenca. Poklical sem tudi ostala vozila svoje čete:

»Hitro ven! Bolezen je tu! Zaprite vsa okna! Streljajte po potrebi!«

Še zadnjič sem se ozrl na zbirno mesto in na vojake, ki so se krčevito branili. Postal sem pozoren na nenavadno hitro premikanje bolnikov. Gripozni bolniki že niso tako okretni in hitri. Kakšna je to gripa? Gre za kakšen virus norosti? V tem povezanem svetu je vse možno. *Bog nam pomagaj, če ga je kdo vrgel med nas.*

Skozi priprto okno sem streljal po bolnikih, ki so se zaganjali v humija. Opazil sem Klemenovo oklevanje, očitno se mu je upiralo zbijanje ljudi. Moral sem ga spodbosti:

»Če nisi proti njim, si z njimi! Poženi! Saj nočeš končati kot hodeči krvolok!«

Moje besede so ga opogumile. Zapeljala sva v množico podivjanih ljudi. Za hip sem se spogledal z enim od norcev. Ves krvav od tuje krvi je izpustil trzajoče telo nekega vojaka in zrl nekam mimo. Grozljivo. Stisnilo me je pri srcu, želodec je naredil poln obrat.

Groza me je skoraj paralizirala. Celo mene, ki sem videl vse vrsta vojnih grozot:

»Šit! Pohodi plin! **Pohodi!**« in zadnji hip sem zaprl okno. Orožje iz vozil je rezgetalo. Odmevale so detonacije metalcev 20 mm granat. Na ekranu vzvratne kamere sem zagledal soj vse svetlejših plamenov. Eden od valukov je zapeljal s poti in treščil v vratarnico. Strelec je še nekaj časa obupano streljal okoli sebe, zatem je potihnil. Tik pred križiščem z Mariborsko cesto smo izgubili še enega valuka, ki se je brez vodenja zarinil v Hoferjevo trgovino. Takrat sem izgubil zvezo s polkovnikom.

Klemen se je tresel in sam zase nekaj mrmral. Tudi mene so zdelovali živci, saj me država ni častila z West Pontom zato, da bom bežal pred hordo bolnikov. Okoli nas je brbotal nori kaos. Valuk za nami je skoraj neprekinjeno streljal in nam čistil pot. Kosi razstreljene pločevine so leteli okoli, ljudje so v soju ognjev panično tekali sem in tja. S težavo smo se prebijali med zagozdenimi avtomobili in paničnimi ljudmi. Bolezen se je bliskovito širila. Sam zase sem preklinjal:

»Kakšen šitast virus je to? Saj je kot v poflasti zombiadi!« in skozi priprto okno sem v glavo zadel okuženega, ki je čepel na strehi športnega terenca.

V humija so udarjala telesa. Počasi, a vztrajno smo se prebijali skozi valovanje kaosa. Nekje na območje Hudinje so letala odvrгла zažigalne bombe. Ognjeni izbruhi so šinili v nebo. Prerinili smo se čez križišče s Kidričevo, polno stoječih avtomobilov in med njimi so tekali večinoma okuženi v fazi norosti. Brezumno so se zaletavali v naša vozila in strelci so jih neusmiljeno kosili. Ugotovili smo, da je smrten tudi zadetek glave iz večjega kalibra. Okuženi ne vstane več, če mu naboj odpihne znaten del možganov. *Kaj bi dal za kakovostno šrotarco, ki sem jo pustil doma?*

»Če se ne podvizamo, bo kmalu padalo na nas,« in znova sem

Virus bo izbral: ZADNJI?

poskusil vzpostaviti zvezo s poveljnikom. Po nekaj sočnih kletvicah mi je uspelo priklicati majorja:

»Kakšen šit je ta bolezen? Kje je Mičo?« sem povprašal po polkovniku.

»Z vojašnico smo izgubili vse stike, verjetno smo jo izgubili. Zadnji stik s poveljnikom smo imeli tik pred izgubo zvez. Ne vemo, če se je uspel izmuzniti. Ukazano nam je, da se moramo v dvajsetih minutah umakniti iz območja mestnega središča, torej imamo časa še petnajst minut. Potem bodo mesto sterilizirali z letalskim in raketnim napadom. Ravno sprejemamo zadnje informacije o virusu,« in vzdihnil. »Upam, da bo zveza zdržala,« in odločneje pribil. »Dobimo se v skladišču Gabrovka. Sporočim vam, ko dobimo celotno informacijo.«

Vzdihnil sem:

»Razumem,« sem odločno odvrnil in vzdihnil. »Glede na eksplozivno širjenje virusa lahko samo upamo, da bo lahko kdo izvedel sanitarni ukrep.«

Prekinil sem zvezo in spodbodel Klemna:

»Si slišal zadnji ukaz? Najhitreje v skladišče Gabrovka. Če se v petnajstih minutah ne poberemo, bomo hrustljivo zapečeni. Pospešiti moramo!«

Povezal sem se z ostalimi vozili in jim prenesel poveljnikov ukaz, mimogrede smo se še prešteli. Ostalo nas je samo četrtnina, torej za malce okrepljen vod. Takoj po končanem štetju smo izgubili še enega humija. Prebili smo policijsko zaporo, ki jo preplavila je reka brezumnih teles.

Valuk za mano je streljal na množico brezumnežev, ki je planila na kolono na križišču pri Pošti. Bolniki so kljub streljanju iz vsega orožja jurišali na kolono in končali pod kolesi vozil. Zoprno sem se počutil med poskakovanjem humija, ko je peljal čez telesa zbitih in pokošenih nesrečnikov. Še danes me včasih preganjajo brezumni pogledi okuženih.

Klemen je zaječal:

»Kakšna groza je to? Kakšna groza ...« in skoraj izpustil volan. Refleksno sem se odzval, da ne bi zapeljala s ceste:

»Klemen! Zberi se! To niso več ljudje, temveč z virusom okužene brezumne zveri!«

Zaslišale so se detonacije. Pri vhodu na železniško postajo sem videl prevrnjen rešilni avto in panične množice, pomešane s podivjanimi bolniki. Iz valukov in humijev, oboroženih s težkimi mitraljezi, so streljali po množici. V tam kaosu niso ločevali med bolniki in tistimi, ki to šele bodo. V družbi še nekaj avtomobilov pred nami smo si na grobo utirali pot iz pekla. Pri krožišču pred mostom je podivjana gmota ljudi prevrnila policijske kombije. Policisti so se obupano upirali, dokler niso hitro omagali. Odjeknilo je nekaj hitro utišanih strelav, reka gomazečih teles je policijska vozila dobesedno poplavela. Vedel sem, da bo šlo na trdo:

»Presneto, izgubili smo most,« in sem poklical majorja.
»Savinjski most je padel. Okuženci so ga prečkali.«

Valuk za nami je kosil med okuženimi, ki so tekli preko mostu in lovili prestrašene begunce. V oči se mi je vtisnil prizor, ko je brezumnež materi iz rok iztrgal dojenčka in vanj zaril zobe, a drugi je podrl prestrašeno mater. Vse so odrešili strelji. Okrvavljeni dojenček je padel v ledeno Savinjo, mati je nagonsko skočila za njim. Pomislil sem, smrt bo hitra in skoraj neboleča.
Bolje kot norost bolezn.

Major se je po krajšem prasketanju oglasil:

»Razstrelite most! Upam, da niste izgubili valuka s topom. Nikakor pa za razstrelitev ne tvegajte ljudi. Mi nismo mogli proti mestu, prebijamo se po Kidričevi, smo pri mostu čez Hudinjo. Okuženi so prebili policijski kordon, Cinkarna in trgovski centri so v plamenih. Na križišču se bomo zabili med gručo kužnih. Bolelo bo!«

Virus bo izbral: ZADNJI?

»Takoj bom ukazal uničenje mostov,« in ukaz sem prenesel topničarju v predzadnjem valuku, ki je hitro izvedel ukaz. Ponovno sem poskusil priklicati Lin. Ker ni bilo signala, sem pametnjakoviča jezno vrnil v žep. Vsaj GPS je še delal, saj okuženi še ne znajo gristi satelitov na nebu.

Vedeli smo, da se pokošeni okuženi hitro regenerirajo. Trajno obležijo samo tisti s popolnoma uničenimi možgani ali srcem, zato smo se trudili z natančnimi streli.

Mesto se je dokončno potopilo v temo. Elektro distribucija je dokončno crknila. Popolna tema me je presenetila, čeprav sem pričakoval kaj takšnega. Klemen je vzdihnil:

»Tako je torej videti konec sveta. Odrske luči ugasnejo in vsi te hočejo pojesti.«

»Mobilnega signala ni že nekaj časa,« sem odvrnil.

Pogovor je prekinil zvok silovitega trčenja. V vzvratnem ogledalu sem zagledal velikega terenca, ki je silovito priletel v valuka iz stranske ulice. Obe vozili sta se vneli. Dobesedno je rojilo od okuženih. Skoraj istočasno je eksplodiralo pri Petrolovi črpalki, ognjeni dež je planil na množico ponorelih okužencev. Odmevi streljanja iz lovskega orožja so paralo ognjeno kuliso.

»Kaj je z drugimi?« me je Klemen prestrašeno vprašal.

»Ne ustavljalj! Saj vedo, kam morajo. Saj vidiš te hrustljavo zapečene norce.«

Klemen je zamižal ob vsakem udarcu v goreča telesa.

Humija stresel zračni piš, ko je Polulski most razdejala silovita eksplozija. Betonska konstrukcija je zgrmela v vodo. Nizko so nas preleteli helikopterji. Raketirali so tudi druge mostove. Železniški most čez Voglajno je padel, takoj za njim še precej svež most za pešce. *Kot da bo to pomagalo zaježiti epidemijo...*

Klemen je upočasnili. Ker je ura neusmiljeno tekla, sem mu ukazal:

»Kaj čakaš? Celje bo čez nekaj minut spremenjeno v pečico.

Zapelji v reko. Saj smo vendar vojska! Humi je resen terenec in ne modna šminka za postavljanje pred sosedi.«

Klemen je previdno zapeljal v reko. Nizko strugo sva zlahka prečkala in se vzbela na nasprotni breg, kjer sem se odločil počakati še preostala vozila.

21. december ob 1.15

Hotel sem se malo razgledati. Nebo je sijalo od ognjenih zubljev. Priletela sta dva pilatusa, a je eden omahnil in padel na železniško postajo. Klemen mi je skozi okno ponudil mikrofon:

»Kličte te major.«

Pograbil sem mikrofon:

»Stotnik Majer. Sprejem,« sem dejal avtomatizirano.

»Kje ste?«

»Ravno sem prebrodil Savinjo pri Polulskem mostu. Čakam še preostanek svojih.«

»Zelo počasi se prebijamo. V Gabrovki boste pred nami, zato poskrbite za varovanje vhoda v sotesko. Sami izberite najprimernejšo točko. Do sotočja Hudinje in Voglajne smo izgubili tri valuke in štiri humije, zdaj imamo v konvoju tank, dva valuka in dva humija. V skladu s protokoli sem uradno prevzel poveljstvo brigade ob 0.35. Deset minut prej se je generalštab s helikopterji umaknil na varno lokacijo, ob 0.45 smo uradno izgubili Ljubljano, ki so jo iz Aviana delno sterilizirali ob 0.55. Sterilizacija Celja žal zamuja. Poveljniške komunikacije Nata so začasno prekinjene od 1.05.«

»Še imamo s kom zveze? Kako je s policijo, civilno zaščito in gasilci?«

»Vsi so utihnili, za zdaj imamo zvezo samo še z generalštabom, a še ta je vse slabša. Okuženi so prebili zunanjo obrambo. Hitrost izbruha je vse presenetila. Okužba je s svojo hitrostjo odplaknila vse civilne službe. Civilna zaščita in NIJZ več

ne obstajata.«

Jezno sem pihnil:

»Res lepo. So kakšni novi ukazi?«

Major je odvrnil:

»Ne. Zberemo se pri skladišču v Gabrovki in počakamo nadaljnje ukaze. Pripravili bomo evakuacijsko središče.«

»Razumem,« sem odvrnil in prekinila sva zvezo.

V vodo sta zapeljala še valuka. Sam zase sem zamrmral:

»To je torej vse, kar je ostalo od čete,« in zaskrbljeno pogledal na kolono gorečih vozil, okoli njih so rojili okuženi. Razlegali so se streli in na koncu je zasijala silovita detonacija.

Klemen je vzkliknil:

»Poglejte!«

Zagledal sem silhuete ljudi. Po načinu gibanja sem vedel, da so okuženi. Pograbil sem avtomatsko puško in začel precizno streljati v glave. Kar žal mi je bilo, ker nisem imel pri roki 20 mm granat. Z njimi bi vsakemu odpihnil glavo in ga položil k trajnemu počitku.

Valuka sta po prečkanju Savinje takoj začela streljati na okužene. Na srečo je valuk s topom preživel in obilno delil svoje topniške klofute. Skočil sem v avto in obema valukoma ukazal, naj mi sledita. V obeh je bilo samo dve tretjini vojakov. Topničar v zadnjem valuku je pred nadaljevanjem poti uprizoril pravo mesarijo v gruči okuženih. Zagotovo se je v njem prebudil malce sadistični alter ego. Na koncu je z zažigalnimi granatami naredil pravo roštiljado.

Humi je srhljivo poskakoval po telesih. Opazil sem mahanje z baterijsko svetilko in nekaj bakel.

»Tam so ljudje. Verjetno niso okuženi. Soteska je varna,« sem glasno razmišljal.

Prešinilo me je, *vsaj nekaj*. Pogledal sem na uro. Celje bi morali sterilizirati že pred petimi minutami, a se še ni nič zgodilo.

Odmeval je zbor oddaljenega kričanja tisoče mrtvih ali kmalu mrtvih.

Pred železniškim mostom čez cesto, ki zavije na Celjsko kočo, smo se razporedili v obrambni kordon in ustavili pred ljudmi z baklami in svetilkami, nekateri so bili oboroženi z lovskimi puškami. Nedaleč naprej je stal rešilni avtomobil, a malce nižje so iz uničenega avtomobila poplesavali pojemajoči plamenčki.

Oprezno sem izstopil:

»Kako gre?« me je zanimalo.

Mož mogočne postave s košatimi brki v lovski uniformi je pristopil:

»Najprej se vi izpovejte. Vi ste vojska, gotovo veste, kakšen drek se je zgodil! Ko je na TV pokazalo, kako so v studio vdrli nekakšni norci, in je zmanjkalo elektrike, sem vedel, da je čas za akcijo. Tik preden je izginil mobilni signal, sem poklical nekaj lovskih kolegov. In zdaj smo tukaj,« je pokazal na mrke može. »Hitro smo ugotovili, da so vražji norci imuni na svinec, zato smo v predahu na znova in novo postreljenih preizkusili še odpornost na bencin. Tile,« je pokazal na nekaj pokošanih in zoglenelih teles, iz katerih se je še kadilo, »so dokaz, da ogenj slabo vpliva na njihovo zdravje. Aja, še predstavil se nisem. Jaz sem Gojko, včasih sem bil podpredsednik Lovske družine Grmada.«

Ponudil mi je roko, a se sem odklonil rokovanje, kajti virus se prenaša tudi z dotikom. Pristopila je suhljata ženska srednjih let:

»Gospod ni okužen, Na srečo obstaja precej natančen test,« in mi ponudila roko, »Hana Romih, specialistka urgentne medicine.«

Tudi njene roke nisem hotel sprejeti, sumničavo sem jo premeril od glave do pete. Izstopilo je nekaj vojakov, ki so oprezno opazovali okolico.

Pristopil je krepak mož v uniformi reševalca in nas srepo opazoval.

Zanimal me je ta test:

Virus bo izbral: ZADNJI?

»O kakšnem testu govorite?«

Zdravnica je nadaljevala:

»Iz NIJZ je to prišlo v enem zadnjih sporočil. Hotela sem se prepričati. Vzela sem si kri. Tako imam na voljo preprost način, kako prepoznati okuženega, še preden postane grožnja. Okuženi postane dovzeten na svežo kri, še preden ponori. Ob pogledu nanjo se mu nezavedno razširijo zenice,« in iz žepa potegnila ampulo krvi in nadaljevala. »Poglejte tja,« in je posvetila v tiho renčečo pojavo, privezано na drevo. Presenečeno sem se ozrl. Čisto smo spregledali zvezanega nesrečnika.

»Z Mihom in Jakom smo ga pobrali, še preden je prišlo do glavnega izbruha in je bolezen ušla izpod nadzora. Poklicali so nas okoli 15.00, naložili smo ga in naenkrat je obmiroval, zatem ga je nekaj minut treslo kot pri hemoragični mrzlici. Z Jakom,« se spogleda s plečatim reševalcem, »sva ga pritrdila. Pasove sva zaradi res norega tresenja še malce bolj zategnila. Na srečo smo se držali protokola za takšne primere,« je olajšano vzdihnila.

»Kot zdravnica gotovo imate kakšne dodatne informacije o tej bizarni bolezni,« in sem s koticom očesa ošvrknil privezanega nesrečnika. Iz žepa je vzela ampulo s krvjo:

»Poglejte to.«

Z baterijsko svetilko je posvetila v obraz nesrečnika, nekoč je bil srednješolec. Brezumno je hlatal proti nam. Nezdravo bleda koža, posejana s kapljicami znoja, je lepo šla skupaj s konkretnimi podočnjaki okoli oči. Kapljico krvi kane na dolgo palico in jo ponudi nesrečniku:

»Tole je hitri krvni test!«

Bolnik je hlastno šavnil proti palici in spuščal grozljivo zversko golčanje. Hana nas je opozorila na znake bolezni:

»Vidite zenice? Ob prisotnosti sveže krvi se nenaravno razširijo. Za nesrečnega Miho sem ugotovila, da je okužen zaradi nenaravnega širjenja zenic, ko sem si jemala kri.«

»Kako ste ukrepali, ko ste ugotovili, da je reševalec Miha okužen?«

Ravnodušno je odvrnila:

»Takrat nič. Nisem vedela, kdaj ga bo vrglo. Z Jakom sva že na začetku izbruha poskrbela za ustrezno osebno zaščito in se nisva okužila. Miha se je zgrudil pred slabo uro, zgrabila ga je tresavica, zadnji stadij, ko se človek preobrazi v zver. Takoj sem vedela in,« besedo je popustila Gojku:

»Naenkrat je skočil na noge. To ni bil več Miha, temveč podivjana zver. Ustrelil sem ga v srce,« in skomignil z rameni. »Kaj naj bi drugega storil?« zatem je iskal besede za to, kar se je zgodilo. »Po pol ure se je nesrečnik znova začel tresti in se v nekaj sekundah znova postavil na noge. Brezumno nas je napadel.«

»In?«

Oglasil se je Jaka:

»Planil je name. V roki sem slučajno držal kovinsko palico. Nagonsko sem jo zarinil v srce in ga podrl. Nekaj časa sem jo vrtel in na koncu je obmiroval. Tako smo ugotovili, da jih poleg ognja trajno položi tudi razmesarjenje srca. Res je bilo grdo,« in pljune na stran.

Zamrmral sem:

»Videl sem, kako se koljejo s kolom. Tudi skrajšanje za glavo ali odstrel znatnega dela možganov jih trajno položi. Še nekaj me zanima,« sem dvignil glas. »Kako je lahko nastala takšna bolezen in predvsem, kako se je lahko tako hitro razširila? V nekaj urah je uničila državo in njene institucije.«

Nekaj trenutkov je razmišljala, potem je odgovorila:

»Teorij je več. Vprašanje je, ali je katera sploh prava. Glede na naravo okužbe gre verjetno za zaporedje res nesrečnih naključij, začinjen z nekaj malomarnosti in verigo hudih človeških napak. Druga, skoraj enako verjetna teorija, pa govori o kombinaciji

genetskega inženiringa, skrajnih nacistov in terorizma. Vsekakor ne gre za čisto naravni fenomen, temveč je vpleteno človeško dejanje, saj je vse skupaj preveč urejeno. Nobena naravna bolezen ne ukine civilizacije v tako kratkem času,« in posvetila je proti kadečemu telesu poleg rešilnega avtomobila:

»Za vsak slučaj smo ga še polili z bencinom in zažgali. Ziher je ziher.«

Njeno pripoved je prekinila kolona s tankom načelu. Odvrnil sem:

»Tukaj je kolona preostanka bataljona iz Celja,« in se napotil proti vozilom, ki so se tudi postavila v zapreko. Tank je cev usmeril proti mestu, ki je žarelo v ognjih.

Iz humija sta izskočila častnika. Prepoznal sem ju in jima stopil naproti in po vojaško pozdravil:

»Gospod major, civilisti imajo zanimive informacije.«

Major mi je odzdravil:

»Tudi mi imamo informacije o zadevi in so zelo resne,« in trpko prikimal. »Zdaj je že potrjeno. Najbolj nora teorija zarota se je uresničila. Virus so izdelali v ameriškem vojaškem laboratoriju. Šlo je za super tajni projekt, s katerim so hoteli izdelati, preprosto povedano, rasistični virus.«

»Rasistični virus?« sva z zdravnico sočasno vprašala.

Major se je namrščil:

»Naj se sliši še tako noro, neki rasistični norec na dovolj visokem položaju se je spomnil, da bi po njegovem manjvredne odstranili z virusom s selektivnim delovanjem. Kot vidite, se je virus odločil drugače.«

»Je še kaj znanega?«

Pristopilo je tudi nekaj ljudi z baklami. Major je prikimal:

»Ni najhuje to, da je virus izredno nalezljiv. Okuženi postane kužen že po nekaj urah. Največji in usodni problem je mehanizem delovanja virusa. Skoraj ne morem verjeti, da je lahko nekdo storil

kaj takšnega. Genialni norec je virus ustvaril na osnovi rasistične teorije o drobnih razlikah med genomi posameznih ras, kot je gen za barvo kože, las, oblike oči in podobno. Seveda je to samo nedokazana teorija. Gre pa tako,« je zavzdihnil. »V prvem delu, dokler se virus prenaša med normalnimi ljudmi, se prvi simptomi pojavijo šele najmanj dva meseca po okužbi. V tem času se telo, zlasti presnova, neopazno spremenijo. Predvsem se poveča njegova fizična moč, zato se čuti krepkega in zdravega. Ko spremembe dosežejo kritični trenutek, se pojavijo simptomi navadnega prehlada, samo pri nekaterih je nastopila povišana temperatura. Ta faza traja okoli teden dni, lahko tudi več, sledi ji zadnja faza in programirana mutacija virusa.«

Zdravnica je nestrpno priganjala:

»Kaj se zgodi v zadnji fazi?«

»To fazo zagotovo poznate. Okuženi kolapsira, pojavi se simptom hude mrzlice, podoben hemoragični mrzlici, in po nekaj sekundah, največ dveh minutah, mu odpove srce in tedaj genetski algoritem virusa spremeni njegovo delovanje.«

Hana je zgroženo odkimala:

»Kakšen bolni genij je moral biti, da je uspel delovanja virusa tako natančno programirati?«

Major je trpko nadaljeval:

»Res je vse skupaj srhljivo natančno. Tako natančno so programirali, da je zadnja faza izbruhnila skoraj sočasno. Virusu dol visi za rasistično norost in se je odločil za izbris človeštva. Žal ali na srečo,« se je kislo nasmehnil, »se bolezen tu ne neha.«

»In?« me je zanimalo. Vsi smo postajali nestrpni. Major je pogoltnil slino:

»Po zastoju srca se ugasnejo skoraj vse možganske funkcije. Okuženi brez zunanjega posega oživi, pri čemer se mu povrnejo samo temeljni nagoni samoohranitve in neskončna lakota po sveži človeški krvi. Tako obujenemu je edini cilj zaužitje sveže

človeške krvi.«

»Človeške?« smo skoraj hkrati vprašali.

Major je trpko dodal:

»Človeške, natančneje krvne skupine, ki jo ima okuženi, tisti z nulo pa so užitni vsem. Odlično naj bi ločevali ljudi po krvnih skupinah. Ob tem je še nekaj hujšega. Z ugrizom prenaša mutirano verzijo virusa, ki iz človeka naredi zver v nekaj minutah do nekaj urah, a se prenaša le s telesnimi tekočinami. Noro.«

Zdravnica se je kislo nasmehnila:

»Kot bi šlo za peklenško krvodajalstvo. Vraga, gre za nekakšne vampirje.«

Jezno sem siknil:

»Kje so vampirski zobje, če so to neki frdamani vampirji?«

Zdravnica je odvrnila:

»Nismo v filmu, tukaj se vaša zgodba odlično poveže z našim nesrečnim ujetnikom,« in vsi se napotimo do nesrečnega srednješolca:

»Poglejte zdaj to,« in palico s krvjo previdno nastavila ujetniku. Nesrečnik je šavsnil vanjo in poskušal cuzati kri.

»Jaz imam nula negativno. Vidite?« in je poskušala izvleči palico iz ust. »Poglejte njegove zenice in termometer,« in nam pokazala brezkontaktni termometer.

Debelo sem pogledal na številko:

»43 stopinj? Pri tej temperaturi nihče ne stoji na nogah. Saj mu scvre možgane.«

Zdravnica je izklopila termometer:

»Glede na visoko temperaturo sklepam, da v tej fazi zelo hitro porabljuje energijo. Ne vemo, ali je to njihova stalna temperatura ali nastopi še kakšna dodatna faza bolezni. Če je to njihova normalna temperatura, zelo hitro kurijo energijo in brez krvi hitro omagajo.«

Prešinilo me je:

»Torej jih lahko na osnovi temperature ločimo od neokuženih?«

Zdravnica je odkimala:

»Žal je visoka temperatura značilna samo za vampirski stadij. Dvig temperature se pojavi po kolapsu. Običajno telo ne preživi takšne temperature, a virus prej opravi svoje in dobili smo pregrete vampirje.«

Major je pripomnil:

»Ubije jih, če prav razumem, dovolj huda poškodba srca ali glave. Je tako?«

Hana je prikimala:

»Verjetno imajo slabo strjevanje krvi in huda poškodba krvi prepreči regeneracijo poškodb. Seveda je logično, da trajno umrejo, če jim odpihnemo možgane ali jih zažgemo. Nesrečnega Miho je k večnemu počitku poslala mesarija s kolom in ne porcija šiber.«

Spogledali smo se. Major si je podrobno ogledoval bolnikovo čeljust:

»Nobene spremembe ni. Bolnik je prisiljen gristi s tem, kar ima v čeljusti.«

Zdravnici je nekako le uspelo izvleči palico iz ust nesrečnika, ki je brezumno hlatal proti nam:

»Požgite palico, ker je njegova slina izredno kužna,« in je palico predali Jaki, a Gojko je z baklo požgal ogrizen vrh palice. Hana je spustila pogled na mojo pištolo:

»Gospod, ustrelite ga!« in me pogledala s temnimi očmi.

Spogledal sem se z majorjem, ki je prikimal:

»Ustrelite ga, kot vam predlaga gospa doktorica.«

Izvlekel sem pištolo. Ob tem sem čutil strašno muko. Pobil sem že nekaj bolnikov, a takole zvezani nesrečnik se mi je po svoje smilil. Oklevajoče sem uperil nabito pištolo v nesrečnega srednješolca. Tale strelska vama mi nikakor ni šlo od rok. Preveč

je bilo podobno hladnokrvnemu uboju zvezanega bolnika, ki ne ve sam zase. Čeprav sem v sebi vedel, da bi me spuščen v hipu napadel in ugriznil, saj sem tudi sam imel nulo, sem v nesrečniku videl le bolnega človeka. Kaj, če bo že jutri na voljo zdravilo? Vsak norec, ki bi naredil virus, bi zraven ustvaril še zdravilo in cepivo. Bom končal pred sodiščem, ker sem hladnokrvno ubil človeka brez sodnega postopka?

Major mi je tiho ukazal:

»Gospod stotnik, streljajte.«

Komaj slišno sem odvrnil:

»Razumem,« in moč ukaza nadrejenega je sprostil moralno inhibicijo. Po nekajsekundnem oklevanju sem v nesrečnikove prsi izstrelil naboj. Razlegel se je grozljivo odmevajoči pok. Zaprl sem oči. Bogu sem se zahvalil, ker z Lin še nimava otroka. Ravno kar sem nekomu ubil sina, vnuka in sošolca.

Nesrečno telo je trznilo, se napelo in obmirovalo.

Zdravnica je v ustreljenega namerila termometer:

»Počakamo nekaj minut. Temperatura mu je narasla na 45 stopinj. To je faza regeneracije.«

Hotel sem stopiti bližje, a me je nežno prijela za podlaket:

»Ne približujte se. Samo malo počakajte.«

Nenavadna tišina je legla na vse. Slišalo se je samo oddaljeno streljanje, pomešano s hrupom panike. Nizko je z juga priletela jata reaktivcev in z zažigalnimi bombami zasula mesto.

»Še vojska ni več to, kar je bila nekoč,« sem pomislil zaradi zamude.

Mesto je vzcvetelo v ognjeni roži. Nebo je zasijalo in čutili smo vroč zračni piš. Spomnil sem se na Lin. Upal sem, da se je pravočasno izmuznila, saj tega nihče ne preživi. Ognji so silovito stegovali svoje vroče prste v nebo in požirali moje rodno mesto. Gojko je zamrmral:

»Danes je črni dan za zavarovalništvo.«

Našo pozornost je pritegnil nesrečnik, ki se je naenkrat začel premikati. Zdravnica je posvetila nanj:

»Telo se je regeneriralo. Krogla je nekje na tleh. Temperatura se je vrnila na zanj običajnih 43 stopinj.«

Fant se je začel divje ozirati okoli in pretresel me je neprijetni občutek, da se nekje v njem skriva radoživi srednješolec in išče pot iz ječe zveri.

Major se je prijel za glavo:

»Običajna svinčena terapija je zanje neškodljiva potrata nekaj minut.«

Zdravnica je vzela iz Jakove roke ožgano palico in jo zašilila z žepnim nožem:

»Glejte zdaj,« in jo zarinila nenavadno mirnemu nesrečniku v srce. Zaritje kola v srce je pričakal z olajšanjem. Vsaj zdelo se mi je tako.

Z nežnimi ročicami je z neverjetno silo vrtela kol v srcu in ga izvlekla. Iz rane se je v vrtočlavo hitrem ritmu srca ulilo neverjetno veliko krvi. Po nekaj sekundah se je tok krvi ustavil in telo je obmirovalo. Hana ga je sunila s kolom:

»Zdaj je dokončno mrtev. Tretjič.«

Vzdihnil sem:

»Ljudski rek, v tretje gre rado, je dobil nov pomen ...«

Major se je spogledal z mano:

»To je, kot bi klal jebenega vampirja. Šit! Vanje bi morali streljati lesene količke.« se je spogledal z zdravnico, ki je vzdihnila:

»Pomaga tudi odstrel možganov.«

Major se je pogladil po negovanih brčicah:

»Žal nimamo vsi metalca granat ali lovske puške velikega kalibra. Za trajni uboj enega je treba vanj izprazniti cel šaržer.«

»Torej naj zveri najprej položimo s strelji, potem pa jih s koli dokončamo? Res grda mesarija.«

Gojko je naenkrat postal pozoren:

»Slišite?«

Vsi smo prisluhnili in zaslišali krike na tej strani Savinje in Voglajne. Vojak na valuku je zaklical:

»Prihajajo!« in iz vseh cevi se razležejo strelj. Major ni okleval:

»Gremo! Tukaj jih ne moremo odbijati. Izginimo! Valuki imajo premalo ognjene moči, da jih trajno ustavijo. Kaj bi dal za metalce ognja!«

Hana nas je prekinila:

»Čakajte. Najprej preverimo, če smo vsi čisti. Opravimo krvni test. Vsakogar moramo preveriti, preden odrinemo. Saj nočemo izbruha med nami.«

»Ste prepričani, da je test popolnoma zanesljiv?«

Hana je trpko prikimala:

»Dovolj,« in se posvetila majorju. »Ste vi poveljnik?«

Major je prikimal in ukazal:

»Preverimo se,« najprej sva se preverila z majorjem. Oba sva bila negativna. Vsaj meni se je odvalil kamen s srca. Verjetno prva dobra novica.

Zatem sta zdravnica in tehnik, v majorjevem in mojem spremstvu, najprej preverila vojake, častnike in podčastnike.

Vsi, ki so pozitivno reagirali, smo jih pod pretvezo poslali na stražo. Poročnik Hudnik je spregledal resnico:

»Gospod major, bodimo realisti. Naj povedem ekipo na drugo stran in vam kupimo nekaj časa. Našemu valuku je crknila ventilacija, zato se je zgodilo, kar se je. Če se prehitro prebijejo, bo igra za vse končana. Ko slišite veliki bum, pomeni, da je konec z nami.«

Vojaki so mu brez besed sledili v vozilo in se zapeljali proti ruševinam mostu, kjer bodo počakali na svoj zadnji boj in upanje, da ne končajo kot vampirji.

Potem so prišli na vrsto civilisti. Lovska družčina nas je sumničavo opazovala.

Gojko je odklonil preverjanje:

»Nas ne boste preverjali. Mi že vemo, da smo čisti.«

Z majorjem sva se spogledala. Vojaki so se napeli. Hana je ohranila mirno kri:

»Kriki bolnikov so vse bližje. Zaščitnica nam je kupila nekaj časa, a kmalu se bodo prebili. Žal ne smemo tvegati. Z nami greste samo, ko se prepričamo o vašem zdravju. Hitro se odločite!«

Vojaki so se oprezno razporedili in odklenili varovala orožja. V zraku je vibrirala neprijetna napetost. Gojko je srepo ošinil majorja, Hano, mene in vojake in ocenil, da nimajo možnosti in sprijaznjeno prikimal:

»Pa nas preverite.«

Hana je na koncu z odprto epruveto prišla do starejšega moža. Tehnik mu je posvetil v oči. V bližini krvi so se zenice sunkovito razširile. Hana je odstopila:

»Tale je okužen. Glede na reakcijo mu ne ostaja več veliko časa.«

Možakar je prestrašeno begal z očmi:

»To je pomota. Nisem okužen. Z nikomer nisem imel stika.«

Vprašal sem majorja:

»Kaj bomo z njim?«

Major se je spogledal s Hano:

»Je kakšna možnost?«

Trpko je odkimala:

»Žal nam ostane samo ločitev. Edini pametni sanitarni ukrep je izolacija.«

Mož je odskočil stran in v nas uperil lovsko puško:

»Vem, kaj hočete!« je kriknil. Puškina cev se je tresla v živčnih rokah. Eden od lovcev ga je skušal pomiriti:

»Lojz! Nehaj! Pojdi domov. Z nami ne moreš!«

Previdno sem prijel za kopito pištole.

Potem se je hitro zgodilo. Možakar je izgubil živce. Najprej je ustrelil lovca, ki ga je hotel pomiriti, zatem še majorja. Nisem okleval. Vanj sem izstrelil vse preostale naboje. Samo stekleno me je pogledal in se zgrudil. Sam zase sem preklinjal. Presneto, znova sem streljal v človeka. Hana je skočila do majorja, a tehnik do lovca.

»Temu ne morem več pomagati,« je zaklical. Suhljato telo je samo še nekajkrat trznilo in obmirovalo.

Major je ječal, izkašljeval je kri. Hana se je spogledala z mano in odkimala:

»Tudi njemu ni pomoči. Če bi imeli na voljo kirurgijo, bi ga rešili. Tako pa ...«

Major je zašepetal:

»Pojdite na ...« in izgubil zavest.

»Mu res ne moremo pomagati?« sem ogorčeno vprašal.

Hana je odkimala.

Name je padlo breme prevzema poveljstva. Hitro sem se moral odzvati, kajti zaščitnica se je zapletla v boj s približujočimi bolniki:

»Gremo! V skladišču bomo sprejemali odločitve, kako naprej. Naložite majorja na rešilec. Ne moremo ga pustiti tukaj. Ne bom dovolil, da ga oskrunijo zveri. Vsaj dostojni pokop mu lahko namenimo.«

Prvi je odpeljal moj humi, za njim rešilec in potem ostala vozila. Tank smo postavili na začetje kolone.

V soteski je bilo prostora samo še za nekaj hiš in živahen potok. Na najožjem delu, kjer je bila cesta vsekana v skalo, je tankist prečno postavil tank in s topom uničili cesto. Zaslišali smo eksplozijo. *Torej so se prebili mimo.* Nebo je preletelo nekaj reaktivnih letal in mesto je znova zasijalo. Nad glavami je

priletelo potniško letalo, ki je hitro izgubljal višino. Nekaj sekund kasneje je treščilo v Polulski hrib, siloviti ognji so planili kvišku ob spremljavi grmečega crescenda.

Čeprav je šlo za kratko pot, se mi je vlekla celo večnost.

Ustavili smo na makadamu, ki je vodil do skladišč, iz treh smeri obdanih s strmimi pobočji. Razgledal sem se po osamljenih domačijah. Oaza miru je risala srhljivo tišino. Za hribom je nebo sijalo od ognja, ki je požiral mesto.

Hitro smo dorekli obrambo. Strojnično gnezdo smo postavili na vodno postajo, ekipo petih sem poslal v najbližje hiše, saj nismo želeli presenečenj:

»Nikomur se ne približujte brez krvnega testa. Dovolj ljudi smo že izgubili. Če je treba, opravite, kot se za vojaka spodobi. Ne oklevajte!«

Od bataljona nas je preživelo okoli štirideset, od tega trije častniki in sedem podčastnikov. Podčastnikom in vojakom sem ukazal temeljit pregled stavb skladišča.

Morali smo se dogovoriti, kako naprej. Na sestanku sta sodelovala tudi zdravnica Hana in Gojko:

»Orožja imamo dovolj, tudi z vodo ne bo problemov. Edina resna težava je hrana. Imamo suhe obroke, a tega ne moremo jesti v nedogled. Tudi za morebitne preživele bomo morali poskrbeti. Gojko?«

Gojko je potegnil skupaj svoje košate obrvi:

»Pretaknili bomo okoliške hiše. Tudi za lovski golaž in lovsko pečenko bomo poskrbeli, a to so le kratkoročne rešitve. Morali bomo v akcijo za prehrano. Spar in Tuš sta zagotovo zaprla vrata.«

Oglasila se je Hana:

»Ni nam znana smrtnost okuženih. Okužba je silno agresivna, saj so v nekaj urah od začetka glavnega izbruha izginile vse

Virus bo izbral: ZADNJI?

institucije. Preživeli postajamo otočki v morju okuženih. Najpomembnejši sanitarni ukrep naj bo, poleg izolacije, naš preprosti krvni test. Tako bomo preprečili okužbo med nami.«

Strinjal sem se z obema in nadaljeval:

»S humijem, opremljenim za RBK izvidništvo bomo nabrali vse zaloga, ki jih lahko dosežemo. Poskusili se bomo povezati z vsemi otoki preživelih, ki jih lahko dosežemo. Na pobočju Tovstega vrha, nad cesto proti Svetini, živi moja teta, kamor sem poslal ženo Lin. Dopoldne grem do njih in mimogrede pretaknem okolico.«

V improviziran štab priteče vezist:

»Izgubili smo generalštab in republiški center. Na vseh frekvencah je samo šum. Tudi vse radijske postaje so utihnile. Poskusil sem tudi na srednjih valovih, a povsod samo šum. Vseeno bom še poskušal. Nekdo je moral preživeti.«

Na omizje je legel moreči molk. Poskusil sem rešiti zagato:

»Le poskusi in ne odnehaj. Nekdo je še moral preživeti in želi povezavo s preživelimi.«

Hana je dodala:

»Verjetno je bila usodna inkubacijska doba od okužbe do izbruha. Precej podobno se obnaša virus stekline, a ni prenosljiv po zraku. Ta virus je poleg tega deloval po umetno ustvarjenem algoritmu, ki je povzročil tako uničujoč izbruh. Presneti norci!«

»Kaj sploh še vemo o virusu?«

Oglasil se je poročnik Jure:

»Tole smo sprejemali, dokler nismo ostali brez zveze.«

»Preberi.«

Obsedeli smo po končanem poročnikovem poročilu.

»Virus so preizkušali na nesrečnikih iz Srednje Amerike, v nekaj zaporih s temnopoltimi in v Guantanamo. Nestrpneži niso hoteli predolgo čakati, zato so okužene razposlali po celem svetu. Izkazalo se je, da virusu dol visi za barvo kože. Zaradi tega je

bolezen izbruhnila skoraj povsod. Zadnja faza ima dva različna zaključka. Čeprav bolniki napadejo le žrtve s kompatibilno krvjo, jih osemdeset odstotkov podleže zastrupitvi, saj se presnova kljub inkubacijski dobi ne prilagodi dovolj hitro na nov način vnosa prepotrebni kalorij. Verjetno je zastrupitev programirana v zasnovo virusa kot varnostni ukrep. Dvajset odstotkov preživi, a potrebujejo redno dobavo sveže krvi. V primeru, da tega ne dobijo, že po treh dneh opazno oslabijo in umrejo v tednu dni. Med poskusi so ugotovili, da je neznatni delež imunih, torej kljub okužbi ne zbolijo in znorijo.«

Spogledal sem se s Hano:

»Groza. Med poskusi so zagotovo pobili vsaj nekaj tisoč ljudi. Kako to, da tega ni nihče opazil? Kaj pa zdravilo ali cepivo? Vsakdo, ki izdelava smrtonosno orožje, ima zraven tudi protiorožje. Ne morem verjeti, da so virus spustili in pri tem pozabili na cepivo.«

Poročnik je odkimal:

»O tem ni poročila. Mogoče je vse skupaj prehitro potekalo in izpisalo Game over.«

Hana nas je vse resno premerila:

»Kri imunih je ključ do zdravila ali vsaj cepiva, čeprav se mi zdi, da je prepozno.«

Pritrdil sem ji:

»Predvsem moramo poskrbeti zase. Če držijo navedbe poročila, bo glavnina izbruha končana v tednu dni. Zmanjkalo bo krvodajalcev in okuženi bodo v najslabšem primeru že v desetih dneh bistveno razredčeni. Potem bo lažje.«

Poročnik je dejal:

»Še nekaj je prišlo z zadnjim sporočilom, mogoče najpomembnejše.«

Namignil sem mu in nadaljeval je pripoved:

»Okuženim se z rednim dotokom krvi začnejo vračati nekatere

višje možganske funkcije.«

»Kaj to pomeni?« je izletelo iz mene.

Hana je trpko odvrnila:

»To pomeni, da se jim povrne vsaj del človeške osebnosti. Verjetno je izjemno visoka vročina znak preobrazbe in se kasneje zniža. Tako se jim vrnejo nekatere običajne duševne funkcije. Je še kaj?«

Poročnik je odkimal.

Vzdihnil sem:

»Torej bomo imeli čez nekaj mesecev opravke z inteligentnimi vampirji.«

Hana je dodala:

»Na srečo jih ne bo veliko. Če na hitro ocenim, bo preživelo samo pol odstotka okuženih. A ne veselimo se prehitro. Ti bodo iskali načine, kako preživeti. Organizirali se bodo in krenili na lov. Uganite, koga bodo lovili.«

21. december ob 11.00

Najprej sem razdelil ukaze za čas svoje odsotnosti, sedel v humija za RBK in se odpeljal mimo opuščene Celjske kočice do tetine hiše. Nahajala se je na razglednem vzhodnem pobočju Tovstega vrha. Previdno sem izstopil in Nikjer nisem zagledal najinega avta. Na običajnem mestu sem naletel le na tetino staro Kio. Zmrazilo me in preletel me je srh ob misli na najhujše. *Kaj, če Lin ni uspelo?* Nisem hotel obupati. Za vsak primer sem odpel varovalo pištole:

»Marija, Lin!«

Edini zvok, ki je motil popolno tišino, je bil ledeni veter, ki je bril s severa. Prinašal je vonj po dimu. Iz smeri mesta se je v rahlo oblačno nebo kadilo od še vedno besnečih požarov. V drugačnih okoliščinah bi užival v tej deviški tišini.

Razgledoval sem okoli hiši in iskal najinega terenca. Upal sem, da ga je skrila pred morebitnimi plenilci. Nič. Nobenega sledu o avtu. Nisem obupal, saj je Lin predlani obiskovala tečaj varne vožnje, kjer se je naučila vožnje s štirikolesnim pogonom tudi na najzahtevnejšem terenu. Enkrat me je peljala na poligon in po tem, kar je pokazala, bi takoj dobila službo v vojski. Celega me je pretreslo in uživala je ob mojih grimasah strahu. Nikoli več se ji nisem pridružil na poligonu. V vojski sem imel dovolj terenskega premetavanja. Zlasti v Afganistanu, Iraku, Siriji in Maliju ...

Proti meni je stekla nenavadno gibčna starka. Okleval sem samo za hip. Takoj je zmagala misel, da je teta v meni videla samo svežo kri.

»Marija!« sem zaklical. V odgovor sem dobil živalsko kričanje. Nisem imel izbire. Ko se je dovolj približala, sem vanjo dvakrat ustrelil. Padla je in še kar divje opletala. Zgrabil sem dolgo fižolovko. Želel sem hitro opraviti. Z mano je bila vedno prijazna in rad sem jo imel. Zadnje, kar sem želel, je takšna smrt in to od moje roke. Nekaj trenutkov sem opazoval njeno brezumno hlastanje. Naenkrat se je umirila in delec zavesti se ji je nekako uspel prebiti na površje:

»Ubij me,« sem prepoznal iz ustnic in v srce sem ji zarinil dolgo zašiljeno palico. Nekaj časa sem jo vrtel in na oči so mi privrele solze. Ko je dokončno obmirovala z razmesarjenim prsnim košem, sem se obrnil stran in prvič v tej grozi glasno zajokal. Čeprav sem kot udeleženec nekaj precej grdih misij videl razna grozodejstva, je bilo tokrat preveč tudi zame. Normalen človek se nikoli ne more navaditi na grozljive izkušnje.

Pri vseh svetnikih! S fižolovko sem zaklal lastno teto! Najljubšo teto! Najprej sem jo prerešetal in potem za umetniški vtis še razmesaril. *Zagotovo grem v pekel, Hudič je že zakuril posebej zame.*

Vsa groza, ki sem jo do zdaj doživel, se je odvijala daleč od

doma, v tuji deželi in med tujimi ljudmi. Tokrat gre za domače. Žene nisem hotel odpisati. Upal sem v njeno iznajdljivost, čeprav tega ni kazala.

Čustva sem moral potisniti vstran. Znašel sem se sredi vojne med zdravimi in bolnimi. Oni ali mi? Odločil sem se za nas.

Najprej sem preiskal hišo in vzel vse, kar bi nam lahko koristilo. Teta je imela hrčkast nagon nabiralništva, zato je rada kopičila potrebne in tudi nepotrebne stvari in za povrh je hiša na precej odročnem kraju. Kar hvaležen sem ji bil za zalogo.

Vse sem naložil v humija. Samo eno stvar sem še hotel opraviti. Nesrečnico sem pokopal in ji na okrvavljene prsi položil Biblijo. Spomnil sem se, da je tretja adventna nedelja in v običajnih razmerah bi šla v cerkev na Svetini.

Žalosten sem se odpeljal do ceste in naprej do Celjske koč. Tudi tu sem se hotel malce razgledati. Verjetno so vsi pobegnili. Iz mesta so se v nebo dvigovale vlečke dima. Požar po nočnem padcu velikega potniškega letala se še ni čisto polegel. Na popolnoma praznem nebu nisem zasledil nobenih svežih sledov letal. Če je res, kar je povedal Jure, je bolezen izbruhnila v katastrofo skoraj istočasno na vseh koncih sveta. Pred prvim izbruhom se je okužilo na milijone ljudi. Zločinskemu rasističnemu umu je končno uspelo. Izbrisal je človeštvo. Ko bo zmanjkalo krvi za zadnje vampirje, bo planet v nekaj stoletjih prekril rane, ki jih je prizadejalo človeštvo. Bo kdo prišel za nami in se spraševal, zakaj smo izginili skoraj v trenutku? Bomo skrivnost za kakšno raso v prihodnosti?

Za sabo sem zaslišal šum. Še zadnji hip sem se obrnil in odskočil. Bolnik je planil v prazni prostor. Iz restavracije z razbitimi šipami je priteklo še nekaj okuženih. Očitno so me poskušali obkoliti. Oprezno sem izvlekel pištolo.

Pognali so se proti meni. Izmaknil sem se in poskušal natančno streljati. Zmanjkalo mi je nabojev, a norcev ni hotelo zmanjkati.

Ženska srednjih let se je pognala name. Namenil sem ji carski kroše. Zbilo jo je po tleh, a je hitro prišla k sebi. Vame se je zakadil najstnik. Na njem sem preizkusil znanje karateja. Nisem si mislil, da mi bo tečaj v Kabulu prav prišel. Pljunil sem na tla in preklinjal:

»Faking fak! Kot neka zjebana vampirska družina,« in se pripravil na nov naskok. Zaslišal sem kovinski odmev. Eden od njih je skočil na humijevo streho. Sekundo prepozno sem se odzval. Vrgel se je name. Začutil sem njegovo ogabno sapo. Nekajkrat je šavsnil in nekaj njegove slin je končalo na mojem obrazu. *Fak vseh fakičev! Še okužili me bodo!* Ženska je znova skočila. Izognil sem se in podelil batino. Zaropotalo je ob tresku telesa ob humijevo kovino. Spretno sem se izmaknil še enemu napadu in se dokopal do fižolovke:

»Zdaj pa je že bolj izenačeno!«

Tudi ustreljena bolnika sta se spravila na noge. Ob humiju sem čakal, kdo bo prvi napadel. Vsi so glasno dihali kot zadihani psi. *Faking peklenski psi.* Mežikali so zaradi široko razširjenih zenic. *Kako so lahko prenašali sonce?* Očitno jim niso postregli zajtrka in zdaj so mesnico na dveh nogah.

»Pri meni ni zastoj krvodajalstva!« sem kriknil.

Oba moška sta se pognala name. Prvega sem pričakal s fižolovko, ki se je prelomila ob sili naleta. Drugi se je izstrelil name. Če bi nastopil na olimpijadi, bi gotovo zmagal. A za tukajšnji skok ne bo medalje. Z neverjetno silo me je zbil. Vse, kar sem zmožel, je bila zaščita obraza. A norec se je zadovoljil tudi z drugim delom telesa. Začutil sem bolečino ugriza na podlakti. Zdaj sem vedel, da je z mano konec. A ne bom se poceni prodal. Najprej sem hotel v pekel poslati to peklensko družino.

Oblila me je vročica besa. Grizljajočega norca sem zbil na tla in mu v srce zarinil drugo polovico fižolovke:

»Naj ti tekne!«

Preostali štirje so oprezno čakali. Očitno jih je prestrašil obračun z moškima. *Torej le niso več čisto brezumni.* Izvlekel sem oba konca polomljene fizičlovke in čakal na naslednjo potezo.

»Kdo bo naslednji poskusil vampirski količek? Naj vas vidim barabe!« sem jih izzival. V podlahti sem čutil zoprno bolečino. Barabin me je ugriznil in s tem zapečatil mojo usodo. Zaslísal sem klic Hudiča – *Pridi k meni, je že zakurjeno!*

Nadme sta se pognali ženski srednjih let. Prva je poljubila moj vojaški škorenj, druga je okusila kol. Rutinirano sem jo zbil na tla in pokončal. Zagledal sem velik kamen, pravzaprav manjšo skalo in želel preizkusiti še razbijanje glave. Druga se je hitro pobrala, a sem na njeni glavi izvedel eksperiment merjenja trdote betice:

»Res ti je treba vbiti v glavo, da grizenje ni po bontonu!«

Iz razbitega čela se je ulila kri. Silovito sem jo brcnil stran in nekaj časa je v prazno hlastala in se smešno opotekala. *Desetka za baletno točko.* Panično se je grabila za prebito glavo in poskušala ustaviti kri. Pri tem je grozljivo ječala.

Mladeniča, ki sta do zdaj čakala, sta se odločila za napad. Ker se nista mogla pohvaliti z atletsko postavo, temveč sta delala reklamo za okorni vreči špeha in vode, sem z njima hitro opravil. Postal sem že pravi mojster za mesarska opravila. Nesrečnica z razbito glavo je še kar hlastala in izgubljeno tavalala. Usmilil sem se in jo še enkrat po glavi:

»Zdaj si res odprte glave!«

Vlilo se je še več krvi in tulila je kot Jesihar. Muke sem ji dokončal še z enim silovitim udarcem. Zahreščalo je pokanje lobanje, pravzaprav sem ji naredil možgansko operacijo in jo s tem najbrž odrešil. *Levkotomija uspela, pacientka umrla. V Indiji bi rekli - bad karma.*

Odvrgel sem kamen in sedel na stol. Koliko še imam, da me bolezen spremeni v norca? Ker je šlo za ugriz vampirja, se bodo spremembe začele že čez nekaj minut. Naj se vrnem? Najprej sem

v pištoli zamenjal nabojnik, potem sem se odločil za požirek. Zaslužil sem si. V prejšnji pandemiji je predsednik Belorusije priporočal savnanje in razkuževanje z vodko. *Savna ne deluje, poglejmo, kako je z žganjem.* Bolečina ugriza ni popuščala. Poiskal sem omarico s prvo pomočjo, si oskrbel rano in se razgledal po prazni restavraciji. V nekem drugem času je bil to prijeten kraj za nedeljsko kosilo. Spomnil sem se smučarskih večerov. Malo mest ima tik pred nosom urejeno smučišče.

Nasmehnil sem se ob pogledu na točilni pult in hladilnik, ki seveda ni deloval. Na srečo se pijača ni pregrela, saj je zunaj zmrzovalo.

Zaslišal sem hropenje. Izvlekel sem pištolo. Ravno prav. Izza pulta se je name pognal starejši moški. Bliskovito sem se izmaknil, da je s svojo upokojensko ritjo telebnil po tleh:

»Kaj je striček? Te daje artritis? Rabiš protibolečinsko pilulo?«

Nenavadno hitro, glede na leta, se je postavil na noge in v napadalno prežo. Nisem okleval. V sivolaso glavo sem izpraznil šaržer. Vreščeče se je nekaj časa zvijal po tleh in obmiroval. Odlomil sem nogo stola in mu jo zabil v prsni koš:

»Zaradi razgrajanja na javnem mestu vas obsojam na smrt!«

Kri se je nagravnato razlila. Truplo sem prijel za noge in ga z vlekel poleg drugih:

»Kasneje vas pokopljem, da ne boste smradili zraka.«

Končno sem si privoščil zasluženo pijačo. Najprej sem pograbil steklenico z vodko:

»Da vidim, če deluje beloruski antivirusni ukrep,« nagnil steklenico in si z nekaj dolgimi požirki razkužil grlo. Za žejo sem si privoščil pivo. Glede na najdeno količino mi še nekaj časa ne bo treba trpeti žeje. Škoda, ker me bo kmalu prijela žeja za krvjo.

Naslonil sem se na ograjo. Kaj zdaj? Odločil sem se, da najprej pokličem. Javil se je poročnik:

»Poslal sem patroljo na sedlo. Kdaj se vrnete?«

Virus bo izbral: ZADNJI?

»Bojim se, da se ne bom vrnil.«

»Zakaj?« sem zaslišal, kako je pogoltnil slino.

»Na Celjski koči me je ugriznil.«

»Mogoče ste se okužili s počasnejšo verzijo virusa!« je obupano odvrnil.

Ravnodušno sem vzdihnil:

»Temu še vi ne verjamete. Po ugrizu bolezen hitro napreduje. Verjetno me bo vrglo, še preden bom spil pivo.«

Oglasila se je Hana:

»Če vas ne bo vrglo v pol ure, je mogoče upanje in se vrnite. Naredili bomo test.«

»Naj vam bo,« sem se strinjal.

»Že čutite kakšne spremembe? Zdaj bi že morali imeti visoko vročino.«

Odkimal sem:

»Ničesar ne čutim. Samo boli me, kamor je peklenšček zarinil svojo kužno gofljo.«

Prekinil sem zvezo in ležerno spil pivo. Še vedno se ni pokazala nobena sprememba. Zgrabila me je lakota. Naredil sem si sendvič iz tega, kar sem našel. Humija sem napolnil skoraj do vrha. Poldne se je prevešalo v popoldne in še vedno sem stal na nogah. Naredil sem šest plitvih grobov in pospravil trupla nesrečnikov. Kar dobro sem zašvical, in preden sem odpeljal, sem stresel še eno krvavo zaslužno pivce. Pograbil sem tudi steklenico vodke. Škoda dobre pijače, da izhlapi. Ker sem še kar stal na nogah brez znakov vročice, se zagotovo nisem okužil z mutiranim virusom. Če bi se, bi zdaj že iskal prostovoljca za krvodajalstvo. *Sem mogoče eden redkih naravno imunih srečnih pesjanov?*

Takoj, ko sem zapeljal pred stavbo skladišča in izstopil iz humija, je pritekla Hana z ampulo:

»Imam svežo kri.«

Opazil sem, da so me obkolili vojaki, poročnik je držal kopito pištole. Razumljivo, vsak trenutek lahko ponorim. Prikimal sem mu:

»Če me zvije, vam ukazujem, da ne oklevate. Raje umrem od pravočasnega strela.«

Zdravnica se je oprezno približala. Spustil sem pogled na odprto ampulo:

»Je res sveža kri?«

Prikimala je in se mi čisto približala. Pozorno je zrla v moje oči. Ravnodušno sem prhnil:

»No? In?« in si, sprijaznjen z usodo, oprezno odpel pas s pištolo.

Hana je olajšano vzdihnila:

»Vi ste res srečko srečkovič! Test je negativen. Na vsak milijon ljudi je eden potencialno imun in to ste vi.«

Mirno sem odvrnil:

»Vseeno bodimo previdni. Mogoče se bodo znaki pojavili kasneje. Zvečer in zjutraj me boste še enkrat preverili, do takrat pa se obnašajte, kot da sem okužen. Velja?«

Hana je prikimala:

»Zdi se mi razumna odločitev.«

Vojaki so še kar oprezno čakali.

Poročnik je sumničavo ošinil Hano:

»Ste prepričani, da še ni znakov okužbe? Od kdaj je ta kri?« in se mi posvetil. »Oprostite, nič nimam proti vam. Nočem, da nas sredi noči naskočite, ker vam je Hana pred nos pomolila staro kri.«

Hana je odločno odvrnila:

»Jaka mi je vzel kri, ko smo čakali. Jaka?« in iz stavbe je stopil plečat reševalec:

»Kri je sveža. Saj menda ne mislite, da bom tvegala svojo glavo?«

Virus bo izbral: ZADNJI?

Hana je stopila k poročniku. Zdrznila se je.

»Kaj je?« je vprašal Jaka. Tudi meni je iz ust priletelo isto vprašanja.

Hana je previdno odstopila nekaj korakov:

»Gospod poročnik je okužen.«

»Kako? Saj sem bil še včeraj zvečer čist.«

»Okužba se pokaže šele po nekaj urah od stika z virusom. Verjetno ste ga staknili v zmešnjavi med umikom iz mesta.«

Poročnik je potegnil pištolo:

»To ni res!«

Vojaki so vanj uperili orožje. Hitro sem izkoristil trenutek zmede in pobral pas s pištolo. Poročnikovo negotovo mahanje z orožjem se mi ni zdelo najbolj zdrava stvar pod soncem.

Hana ga je poskušala pomiriti:

»Umirite se!«

Poročnik je negotovo mahal s pištolo in živčno kriknil:

»Nekdo od vas me je okužil! Nekdo od vas ...« mu je pojenjal glas.

Posegel sem v zmedo:

»Spravite poročnika v karanteno. Ti, ti in ti,« sem pokazal na dva vojaka in desetarja, »ste od zdaj naprej sanitarna enota. Nadenite si zaščitno opremo RBK, da se ne boste po neumnem okužili. Tam,« pokažem na skladiščno stavbo, »bo kontaminirano območje. Nikogar ne bomo odstranjevali, dokler ne nastopi zadnji stadij bolezni. Tudi jaz ne bom spal v skupnem prostoru.«

Desetar je po vojaško odvrnil:

»Razumem,« prikimal sem mu in tedaj se je razlegel strel. Desetarjev pogled je osteklenel, na sredini čela se je pojavila strelna rana in pocedila se je kri. Nagonsko sem se odzval in dvakrat ustrelil v poročnika, ki se je sesedel. Hana je stekla do desetarja, Jaka do poročnika in za vsak slučaj brcnil pištolo izven dosega rok.

»Ne dotikajte se ga!« sem pohitel do ustreljenega poročnika. »Ne morete mu pomagati. Nisem zastoj trikrat zapored zmagal v streljanja s pištolo.«

Poročniku se je iz ust ulila kri, stegnil je roko proti meni in poskušal nekaj reči. Mogoče sem si domišljjal, a zdelo se mi je, da sem prepoznal besedo hvala.

Ponoči je preminul težko ranjen desetar. Noč je bila kar pestra. Okoli desetih so se razlegle detonacije. Okuženi so prišli do tanka in pri tem naleteli na minsko polje.

Zjutraj sem najprej prestal še zadnji krvni test. Kri je tokrat prispeval Jaka. Komaj mi je umaknil ampulo izpred nosu, sem sprejel poveljnika nočne straže. Zanimal me je poskus preboja okuženih:

»Koliko jih je bilo?«

Desetar je odvrnil:

»Ne vemo. V prvem valu veliko, drugič, ko so poskušali okoli dveh zjutraj, pa precej manj. Predlagam, da z bencinom polijemo ostanke, ki so jih mine zmetale na našo stran in jih sežgemo.«

»Storite to. Tistega ob dveh pa nisem slišal.«

»Saj ni bilo česa slišati. Nekaj so momljali pred tankom, vanj metali kamne, a niso tvegali s plezanjem. Tudi po strugi niso poskušali. Nejc je z druge strani struge bolje videl. Ne vem, če je pomembno, a se mu je zdelo, da se panično bojijo vode.«

Vmešala se je Hana:

»Hm, tudi oboleli s steklino se bojijo vode. Zagotovo je virus stekline pomemben del virusnega koktajla. Na to me je navedla že inkubacijska doba. Tudi oboleli s steklino pokažejo vidne znake bolezni, ko ta že zelo napreduje in napade možgane.«

»Če je čisto, obnovite minsko polje.«

»Razumem.«

Po zajtrku smo pokopali mrtve, žal brez primerne obreda, saj

nismo imeli župnika. Name je padlo breme poslovilnega govora. Zatem sem organiziral izvidnice in druge zadolžitve.

10. januar 9.00 1 VA

Nisem si mislil, da dnevi tečejo tako počasi. Pobrali smo nekaj okoliških civilistov, okužene smo zaprli v provizorično karanteno. Hana je želela spremljati razvoj bolezni. Upali smo, da bo odkrila kaj uporabnega. Nekajkrat smo ujeli kakšen slab radijski signal, a zveze nismo z nikomer vzpostavili. Izdelovalci virusa so svoje delo odlično opravili, a verjetno niso pričakovali, da bo narava ubrala svojo pot. Rasistični virus, kot smo ga imenovali, je pometel tudi s svojimi stvarniki. Hudič je na ražnju spekel tudi boga in si z njim obilno postregel.

Rana od ugriza se mi je počasi celila. Hana me je še dvakrat preverila s krvjo.

»Škoda, da nimamo primernege osebja in opreme. Iz tvoje krvi bi lahko pripravili cepivo.«

Potolažil sem jo:

»Zagotovo ga kje pripravljajo. Nekega dne bodo prišli do nas. Samo obupati ne smemo,« sem jo tolažil, čeprav temu še sam nisem verjel. Sistem zvez NATO je razpadel že jutro po prvi noči izbruha. Po svoje sem občudoval ljudi, ki so sprožili izbruh. Kakšna fantastična logistika! Hladni um je zagotovo vedel, kje in kako napasti, da onemogoči preživetje večine prebivalstva in povzroči hiter razpad družbe. Verjetno je zase poskrbel in zdaj v kakšnem bunkerju čaka, da se apokalipsa poleže in potem nastopi kot odrešenik.

Ves čas me je žrl črv dvoma glede Lin. Kaj, če je končno prišla do tetine hiše? Odločil sem se, da še enkrat preverim.

Zaradi varnosti sem se konkretnije opremil. Čeprav sem po Haninih besedah imun, nisem hotel izzivati usode.

Pozdravil sem še vojake nad vodno postajo in potegnil proti Celjski koči. Cesta je pripadala samo meni. Na kratko sem se ustavil na Celjski koči. Za pas sem si zataknil lesen kol in pograbil avtomatsko puško. Nadel sem si čelado, respirator in očala.

Pogoltnil sem cmok v grlu ob pogledu na šest grobov. Odločil sem se, da bom nazaj grede pri vsakem zabil v zemljo lesen križ. Vsaj nekaj človeškega.

Obrnil sem se proti pešpoti, t. i. klasiki. Na njej je na običajni lep dan polno pohodnikov. Res imamo srečo, saj imamo streljaj od mesta gosto mrežo lepih pohodnih in planinskih poti, hotel in še planinsko kočo.

Presenečeno sem obstal. Okoli sto metrov stran so negibno stale tri postave. Prešinila me je mrščavica. Kolikor sem lahko razbral, niso ravno pokali od zdravja, a tudi znoreli niso, saj bi me takoj napadli.

Zaklical sem:

»Hej vi!«

Niso se odzvali. Moški in dve ženski so se začeli približevati, počasi in oprezno. Trdno sem prijel puško, odklenil varovalo in še odločneje zaklical:

»Stojte! Kdo ste?«

Med približevanjem so se ločili in očitno pripravljali na napad.

Ustrelil sem v zrak:

»Stojte!«

Upočasnili so, a se niso ustavili. V moškega srednjih let sem uperil puškino cev. Pripravljal sem se na strel, a sem iskal znake razuma, izgovor, da mi ne bo treba uprizoriti še enega pokola:

»Stojte! Kdo ste?« sem počasi izgubljal živce. *Zagotovo so okuženi. Zakaj niso nori? Zakaj niso brezumno napadli? Kaj jih je zadrževalo? Je to faza bolezni, ko sem jim začnejo vrteti vsaj nekateri kolesci v glavi?*

Virus bo izbral: ZADNJI?

Moški je namignil ženskama, ki sta obstali in dvignil roke:

»Ne streljajte. Ne streljajte. To sta moja sestra in žena. Ne streljajte.«

»Niste videti zdravi.«

Moški je odvrnil:

»Preboleli smo bolezen.«

»Ne verjamem!« sem vzkliknil.

»Verjemite! Še sam ne vem, kako sem po nekaj dnevih prišel k sebi.«

Tedaj sem zaslišal strele. Prebledel sem, vendar sem ohranil mirno kri. Spomnil sem se inštruktorjevih besed iz West Pointa:

»Čprav po tebi pade sobojevnikovo drobovje, moraš ostati miren in fokusiran. Od tega je odvisno, kako se boš vrnil – na svojih nogah ali z nogami naprej.«

Moški je še višje dvignil roke:

»Veliko jih nima te sreče.«

Odrezavo sem zaklical:

»Ostanite, kjer ste. Pošljite svojo ženo! Preveril jo bom s krvnim testom.«

Tedaj se je razlegla strahovita eksplozija. Zdrznil sem se. Iz območja Gabrovke je v nebo šinila ognjena goba.

Glavni eksploziji je sledilo še nekaj manjših. Zaslišal sem odmev regljanja strojnice, pesem avtomatskih pušk in simfonijo detonacij ročnih granat. Moški je nagrbančil čelo. Ženski sta se pognali proti meni. Okleval sem. Zaklical sem:

»Stojta! Streljal bom!« Nista se ustavili in ni mi preostalo drugega kot streljanje. Takoj zatem se je pognal še moški. Hitro sem se odzval in ga položil z natančnim strelom. Ženski sta se zvijali v bolečinah strelnih ran. Torej je res, da se jim čez čas vrne vsaj del razuma. Moški se je z mano čisto razumno pogovarjal. Stisnil sem zobe in jih pokončal s kolom. Na srečo me ni premagala panika. Vsa tri telesa sem polil z bencinom in zažgal.

Zaslišal sem nekaj močnejših detonacij. Strelji v Gabrovki so si sledili vse redkeje in končno so pojenjali. So odbili napad ali so jih vampirji premagali? Če se vampirjem povrne razum in kar sem videl, temu pritrjuje, je z nami konec.

Pogledal sem proti soncu. Do sončnega zahoda je bilo še kakšne tri ure. Čeprav so me obhajali dvomi, sem zapeljal proti dolini. Navkljub tveganju sem se želel prepričati. Strelji so potihnili, ogenj je počasi pojenjal, le občasno je še kaj počilo. Poskusil sem z radiozvezo. Slišal sem samo beli šum. To me je navdajalo z zlo slutnjo.

Pri zadnjem ovinku sem upočasn timer. V nebo so se nemo peli dimi, strelji so pojenjali. Ustavil sem, segel po puški in ustavil. Stopil sem ven in pozorno oprezal. Tole z zvezami me ni prav nič navdajalo z optimizmom. Znova me je prešinila misel, če se okuženim čez čas povrne razum, ki služi zadovoljevanju želje po krvi, smo tam, kamor nobena luč ne posije.

Ponovno sem poskusil z radiozvezo. Pozdravilo me je samo nekoristno prasketanje. Kmalu sem naletel na prva trupla. Med trupli vojakov so ležala telesa okuženih. Malce nižje sem zagledal šepajoči postavi. Še bolj sem upočasn timer. Ko sta me zaznala, sta se poskusila umakniti. Ustavil sem:

»Stojta!« sem zaklical. Poskušala sta pobegniti, a so ju dohitele kroglice iz puške. Približal sem se padlim telesoma.

Po cesti za mano se je nadme pognalo nekaj okuženih. Na srečo sem bil dober strelec. Vzel sem kanto z bencinom, vse postreljene polil in zažgal. Znova sem nadaljeval pot.

Na cesti in ob njej je v različnih srhljivih pozah ležalo vse več negibnih teles. Pogledal sem na pobočje proti Grmadi. Tam je nekaj okuženih vdiral v redke hiše. Očitno niso več tako brezglavi. Na cesti do skladišča sem postrelil še nekaj okuženih. Celo zasedo so mi postavili, a sem jih odbil.

Povsod je ležalo polno trupel. Boj je bil kratek, a silovit.

Ugotovil sem, da so okuženi napadli preko strmih pobočij Vipote in s poti na Celjsko kočo. Torej smo res v globoki ...

Ustavil sem sredi jase in oprezno izstopil. S čuti plenilca na lovu sem prečesaval nenavadno tišino. Nisem se oziral na trupla. Postala so mi tako običajna kot jogurt v trgovini z mlečnimi izdelki.

Iz opuščene stavbe pritečeta Hana in Jaka. Hana prve obstane:

»Ne približujte se nama. Mogoče sva okužena. Moja kri ni več merodajna.«

»Prav. Kaj se je zgodilo?«

»Barabinom se res vrne razum. Mogoče ne ves, a dovolj, da se znajo odlično organizirati. Koordinirali so napad z več strani. Preveč jih je bilo. Dobesedno odplaknili so nas.«

»Kje so zdaj? Nekaj sem jih videl pleniti hiše.«

»Šli so nazaj v mesto. Razstrelili so tank.«

»Presneto. Torej nas lovijo kot zajce. Njih je tisoče, nas le nekaj.«

Oglasil se je Jaka:

»Ugotovil sem, da slabo prenašajo česen. Kreatorji virusa so očitno imeli čudaški smisel za humor.«

»Česen?« sem dvignil glas. *Ta je pa dobra. Še ena filmska fora.*

Hana mu pritrdi:

»Res je. Slučajno sva to odkrila. Jaka rad zasmrdi s svojim žvečenjem česna. Slučajno je pihnil v okuženega, ki ga je naskočil. Tip je takoj odskočil, se prijel za vrat in čez minuto se je že zvijal po tleh, iz ust mu je tekla pena. Umrl je pet minut kasneje. Takoj sva začela deliti česnovo milost.«

»Noro,« sem tiho vzdihnil. »Samo še razpelo naj jih kuri, pa bodo zapakirani vsi vampirski klišeji.

»Naj vas potolažim, razpelo ali sončna svetloba ne pomagata, saj so aktivni podnevi,« je Hana slišala moje mrmranje.

»Predlagam, da se umaknemo na Celjsko kočo. Vampirji, saj jim lahko tako rečem, bodo prečesavali gosto naseljene kraje. Tukaj smo ujeti. Je še kaj preživelih?«

Hana je skomignila z rameni:

»Če so, so pobegnili. Tile tukaj,« pokaže na trupla z razbitimi glavami ali razmesarjenimi prsmi, »ne bodo vstali.«

»Na kakšni višji točki bomo oddajali na čim več frekvencah. Preživeli, če kdo slučajno posluša, naj vedo za česen.«

Jaka je dodal:

»Najbolje bo, da gremo z dvema humijema. Bomo imeli vsaj dva avtomobila. Naložimo tudi bencin, kolikor ga lahko peljemo.«

Prikimal sem in lotili smo se zbiranja nujnega.

Jaka in Hana sta začela nalagati potrebščine v svojega humija.

Iz gozda je priteklo nekaj okuženih. Takoj sem se odzval. A istočasno so napadli še iz druge smeri. Jaka in Hana sta se poskušala upreti, a so ju hitro obvladali. Po čudežu ju niso takoj pobili. Očitni vodja okuženih je zaklical:

»Vojak! Dovolj je bilo! Nehajte!«

Zmedeno sem se vrtel in ugotovil, da smo v pasti.

»Kaj bi radi? Izpustite ju!« in vanj uperil puško.

Okuženi je izvlekel pištolo:

»Lahko tudi tako zaplešemo. Ljudje, kot ste vi, ste preteklost.«

»Z nami pa tudi vi. S čim se boste hranili, ko nas čisto zmanjka? Nas boste gojili?«

Hana je bila navdušena:

»Ta je čisto razumen. Vidiš?«

Trpko sem odvrnil:

»Ne bodite preveč navdušeni. Najbrž boste zanje živina za molžo. Vtaknili vas bodo v kakšen inkubator in vam obdržali vegetativne funkcije, samo toliko, da boste proizvajali kri. Verjetno se zavedajo, da vsak od njih potrebuje okoli trideset krvodajalcev. Je tako vampir?«

Mož se je zarežal:

»Gospa ima prav. Nisem se predstavil. Doktorica Hana bi me mogoče lahko poznala, saj sva zaposlena v istem zdravstvenem domu. Moj videz je malce nezdrav, pač posledice bolezni, ki jo je premagalo spremenjeno telo.«

Hana je razprla oči:

»Ste to vi? Doktor Aleš Vrenko?«

Režeče je prikimal:

»Gospod častnik je žal za nas neka vrsta zelene mušnice, torej je neuporaben kot lanski sneg. Je tako?«

Hana je navdušeno vzkliknila:

»Ugriznil ga je okuženi in je imun na virus. On je ključ za zdravilo. Vse lahko ozdravi.«

Aleš se je glasno zakrohotal:

»Idealistka do zadnjega! Nočemo nobenega zdravila, saj ne gre za bolezen, temveč evolucijo. Naravni izbor je naredil svoje. Virus je izločil slabotne in močni smo novi vladarji tega sveta. V prvih petih dneh je pomrlo devet desetih okuženih, desetina nas je bolezen premagala. Evolucija v praksi je najprej pobila neprilagojene in na vrh prehranjevalne verige je postavila novega predatorja. Nas! Koliko je neokuženih, primernih za hrano? Verjetno dovolj do rešitve problemov s proizvodnjo hrane.«

Zgrozil sem se ob njegovi hladni logiki. Odločil sem se! Z rafalom sem pokosil Aleša in vse okoli njega. Skupila sta jo tudi Jaka in Hana, saj jima nisem mogel pomagati. Okuženi so se zapodili nadme, a sem jim za las ušel v humija. Preden so lahko karkoli storili, sem speljal in jih na cesti zbijal kot keglje na bizarnem kegljišču.

Sam v sebi sem preklinjal. Upam, da se inteligentni ne regenerirajo tako zlahka. Samo tega še manjka, skoraj nesmrtni inteligentni vampirji.

Malce višje sem se ustavil, si zaradi varnosti nadel RBK skafander brez maske in nadaljeval pot.

Mimogrede sem preveril zveze. Na vseh kanalih samo prasketanje statike. Takšen je torej konec civilizacije. Presneti rasisti, ki so si izmislili to neumnost.

Pri kapeli sem se ustavil. Poiskal sem daljnogled in si z razgledne točke ogledal dolino. Povsod grobna tišina brez sledov premikanja. Le tu in tam se je v nebo poplesaval kakšen dim zapoznelega ognja. Če je vampir govoril resnico, se bo kmalu vzpostavila nekakšna vampirska Slovenija z nekaj tisoč prebivalci. Zaradi varnosti in učinkovitosti se bodo skoncentrirali na nekaj lokacijah v dolinah. Poskrbeti bodo morali za organizacijo družbe, to pa ne bo lahko. Zlasti bodo morali rešiti težave s hrano. Verjetno bodo na opuščena področja pošiljali patrolje in lovili preživele.

Nadaljeval sem vožnjo proti Celjski koči. Končno sem prispel. Najprej sem si privoščil pivo, potem pa zakopal prej pobite okužence. Naj jim rečem vampirji? Seveda, saj to tudi so.

Naslonil sem se na ograjo in opazoval tiho zimsko pokrajino. Sonce je zašlo in iztekkel se je še en lep dan. Pravzaprav, so mu lepoto vzeli vampirji.

13. februar 8.50 leto 1 VA

Nekajkrat sem na radijskem sprejemniku ujel signal. Razbral sem nekaj o centrih za zbiranje preživelih, vendar ničesar konkretnega. Mogoče gre za oddajanje vampirske verzije Slovenije, zato se nisem odzival.

Odkar sem se vselil v Celjsko kočo, me ni nihče nadlegoval. Vmes sem nekajkrat odšel preverjat stanje tetine hiše in upal. Kaj? Da me čaka Lin? Vse težje sem jo priklical v spomin. *Kam je izginila? Ji je uspelo pobegniti?* Upal sem, da ni postala del vampirskega sveta. *Kaj bi storil, če bi jo srečal na drugi strani? Bi jo lahko hladnokrvno ubil?* Odgnal sem si te mrazeče misli.

Nekajkrat sem brskal po ruševinah Celja. Samo enkrat sem se

soočil s skupino vampirjev. Na mojo srečo so bili precej slabotni in sem jih zlahka vrnil v naročje pekla. Moje rodno mesto očitno postaja mesto duhov.

18. april 12.00 leto 2 VA

Zjutraj sem po mesecu dni znova križaril po komercialnih radijskih frekvencah. Kri mi je zaledenela, ko sem ujel jasne radijski signal. Najprej sem poslušal glasbo, potem pa je spiker najavil poročila. Poročila? Je konec? Po običajnem pozdravu in nekaj spodbudnih besedah o okrevanju Slovenije sem se zgrozil:

»Še nekaj ekonomije. Direktor Transkrvi d. d., gospod Janez Krvnik, zagotavlja stabilne dobave. Izpopolnili so tehnološki postopek intenzifikacije proizvodnje. Na voljo bodo vse vrste produktov. Trgu so ponudili tudi nove okuse njihovega najpomembnejšega produkta UniBlood za vse krvne skupine. Intenzivno delajo tudi na alternativnih virih ...

Podpisan je trgovinski sporazum med Slovenijo in Nemčijo. Ta sporazum je dobra popotnica na predvečer podpisa Euro Transblood, Evropskega sporazuma za kri in plazmo ...«

Sesedel sem se na stol in odprl pločevinko piva. Resnično so se vzpostavile bizarne vampirske države in zdaj imamo celo nekakšen vseevropski sporazum o krvi. Še samo vampirska Evropska unija manjka. Kritika, da Evropska birokracija vsem pije kri, je dobila nov pomen.

Prijel sem za ročaj pištole, jo izvlekel in si cev nastavil na čelo. *Raje umrem, kot da postanem del proizvodnje. Sprostil sem varovalo. Šit! Šit šitasti vsega šita!* Odpel sem varovalo. *Ne, mene ne bodo vtaknili v nekakšno komoro in me molzli. Ne bom jebena krava za kri!*

Potem sem znova odložil pištolo. Raje sem naredil načrt naslednjega iskanja potrebščin. Zakaj vragi niso, kot vsi pošteni vampirji, občutljivi na sonce?

Sreča me še kar ni zapustila. Očitno so se vampirji združevali v kolonije kot mravlje. Iz radijskih poročil sem razbral, da so v Sloveniji tri vampirska mesta, Ljubljana, Maribor in Koper. Omenjali so tudi začetek stalne naselitve Kranja in Nove Gorice. Obnovili so celo NATO pakt in z njim slovensko vojsko, seveda v ustrezno manjšem obsegu. V mestih je po moji oceni živel okoli dvajset tisoč vampirjev, torej jih je bilo za eno manjše mesto. Začel sem tuhtati o svojem početju. Lahko vampirjem zagrenim življenje? Zagotovo se kje še preživeli in se jim izmikajo. Poročila omenjajo nekakšne upornike in lov nanje.

Vedel sem, da so očistili avtocesto in po njej vozijo predvsem tovornjaki. Letal ali helikopterjev še nisem videl ali slišal. Mogoče se poleg vode bojijo tudi letenja. Odločil sem se, da se za zdaj ne bom mešal. Dokler so me pustili pri miru, jim bom vrnil ta ljubi mir.

Sedel sem pred radijem in znova iskal kakšno nevampirsko oddajanje.

Odložil sem prazno pločevinko, ko zaslišim odločen glas:

»Radio Svoboda! Zdi se, da so vampirji zmagali in zavzeli našo deželo. Motite se! Ljudje nismo izumrli, še nas je nekaj z ljubeznijo do krompirčka in vrnilo jim bomo udarec! Ne bomo končali v njihovih komorah za pridelavo krvi! Udarili bomo nazaj! Vrnili jim bomo česen za čekane!«

Srce mi je začelo hitreje biti. *Kdo so uporniki? Kje so?* Z radijsko postajo sem poskušal na vseh frekvencah vzpostaviti stik. Zaman.

Večkrat sem še ujel to bojevito radijsko sporočilo, a nikakor mi ni uspelo najti izvora oddajanja. Začel sem se bati, da gre za kakšno vampirsko zvijačo.

Poslušal sem tudi vampirska poročila. Očitno se je bizarna vampirska Evropska unija pripravljala na vojno. Proti komu?

Srce mi je razbijalo v prsah, ko sem ujel nekakšna radijska sporočila. Sledil je poziv v slovenščini o zbiranju ljudi. Odločil sem se za pot v Celje.

Vzel sem precej orožja, tudi pršilke s česnom, ki sem jih pripravil. Na vrtu pri koči je bila njiva s česnom ena večjih. Postal sem pravi virtuoz za izdelavo česnovega orožja.

Mimo Svetine sem se oprezno približal Štoram. Povsod je vladala enaka grobna tišina kot pri zadnji vožnji. Ostanke divjanja so nemo čakali, da jih dokončno pogloda večni zob časa. Nadel sem si skafander in masko. Mogoče sem imun na vampirski virus, a nisem želel tvegati.

Zapeljal sem na Kidričevo. Znova so me pozdravili razpadajoči ostanke kolone, ki se je tistega dne umikala iz vojašnice. Na križišču z Delavsko sem zagledal vozilo, ki ga zadnjič še ni bilo.

Upočasnili sem. Prepoznal sem malce predelano policijsko vozilo. Iz previdnosti sem ustavil in čakal. *Je možno, da imajo vampirji svojo policijo?*

Zagledal sem dve postavi, oblečeni v uniforme, podobne policijskim. Očitno sta me opazila. Odločil sem se. Pritisnil sem na plin, humi je zdrvel proti vozilu. Postavi sta odskočili in izvlekli orožje. Tudi sam sem izvlekel orožje, s humijem bočno pristal ob vozilu. Zdaj sem razbral, da gre za policijo. Na srečo sem imel na sebi tudi zaščitni jopič.

Postavi sta se ritensko umikali. Izstopil sem:

»Kdo sta? Koga predstavljata?«

Spogledal sem se z moškim in žensko. Moški je odgovoril:

»Policista sva. Kdo ste pa vi? Voham ...«

Vanju sem uperil orožje:

»Naj uganem! Policista bizarne vampirske Slovenije.«

Poskušala sta izvleči pištolo, a sem se nasmehni:

»Niti ne poskušajta. Kaj počneta tako osamljena?«

Spogledala sta se in molčala.

Oprezal sem, če se kdo približuje.

»Povejta! Iščete preživele, ker vam mogoče zmanjkuje krvi?«

»Tega ne bomo tako rešili,« hladnokrvno reče ženska in se bliskovito požene proti meni. Nisem pričakoval takšne hitrosti. Zbila me je na tla. Bliskovito sem se odzval, med ruvanjem sem izvlekel predelano pršilko s česnom in ji brizgnil v obraz. Njen stisk je takoj popustil in kriče je odskočila. Zgrabil sem puško in namignil presenečenemu policistu:

»Raje ničesar ne poskušaj.« Okamnelo je obstal. Policistka se je vrešče sesedla na kolena in zatem padla z obrazom naprej. Še nekajkrat je trznila in obmirovala. Policist se je odločil. Pognal se je proti meni. Odzval sem se in prestreljeno telo je tresnilo na tla. Izvlekel sem kol izza pasu in dokončal, kar sem moral.

Prebrskal sem njun avto. Zgrozil sem se ob pogledu na njuno malico. Našel sem štiri pločevinke s krvnim pripravkom. Pisalo je »Extra strong from Slovenia« in »UniBlood taste«. Še celo neko bizarno deklaracijo sem prebral. Pobral sem orožje in radijsko postajo. Tako bom lahko spremljal njihove zveze.

Nadaljeval sem pot, tokrat previdneje, saj nisem želel naleteti na še kakšno patroljo.

Verjetno še kmalu ne bo možno v trgovino, zato sem se posvetil svoji osebni kmetijski politiki. Vrt je za silo zadostoval, a je zmanjkalo mesnin. Lovskih dobrot sem se počasi naveličal. Srnin golaž, pečena krača divjega prašiča in podobno je čisto OK, a zaželel sem si spremembo. Skoraj sem pozabil okus zrezka kralja živali ali goveje juhe. Tudi pečen piščanec bi mi teknil. Okoli tekajoče kure sem že polovil, a za resno preživetje se bom moral resneje prijeti dela s kokošnjakom.

Rečeno, storjeno in dan sem porabil za nabiranje potrebščin. Hitro sem sestavil spodoben kokošnjak. Zazibal sem se v sanje o pečeni piški ...

Od vsega me je najbolj razžirala osamljenost. Poslušal sem

vampirske radijske postaje in zahvaljujoč zaplenjeni policijski radijski postaji sem se večkrat izognil vampirskim patroljam, ki so vse pogosteje brskale po ruševinah Celja.

Podrobno sem opazoval nebo, ki je bilo prepuščeno zgolj pticam. Nikoli nisem zasledil česa letečega. Vampirji so se verjetno bali tudi letenja.

1. julij 12.00 leta 5 VA

Tedni, meseci in leta so minevali v dolgočasnem ritmu skrivanja in nabiranja zalog. Tu in tam sem iz zasede pokončal kakšnega vampirja. Vsak dan sem se spraševal, ali sem zadnji človek na svetu. Vsa ta leta brskanja po bližnjih naseljih nisem nikoli naletel na zdravega človeka. Popolnoma sem se navadil na samoto in svoj ritem življenja. Ravno sem končal razširitev svinjaka in obnovil mrežo na kokošnjaku.

Skratka, svojo rutino sem fural dalje ...

Tako je bilo vse do tega hladnega, a sončnega poletnega dne.

Sredi kosila na prostem sem prebledel. *Sanjam?* Zaslišal sem značilni zvok helikopterjev. Hitro sem stekel na odprto in opazoval floto, ki me je nizko preletela. So vampirji končno zasedli tudi nebo? Me bodo zradirali z obličja? Zdaj je itak vseeno. Zagotovo so me opazili, in če so vampirji, je konec z mano. Ob nizkem preletu sem opazil oznake Kitajske ljudske armade. *Kitajci?*

Jata se je usmerila proti mestu in odleglo mi je, ko so helikopterji z raketami zasuli tarče nekje za Grmado. Torej ne gre za vampirske helikopterje. Detonacije so razbile spokoj petletne tišine.

Jata se je kmalu začela vračati. Oddaljene pike so postajale vse večje. Pograbil sem vedno pripravljeno zastavo na drogu in začel besno mahati. Helikopterji so postajali vse večji in me nizko preleteli. Pohitel sem do radijske postaje. Evforično sem hitel klicati na vseh frekvencah.

Helikopterji so me še enkrat preleteli, torej so me videli in kmalu bodo prišli pome.

Minilo je nekaj dni, vsak dan sem pozorno poslušal, a zvok helikopterjev se ni ponovil.

Dva tedna kasneje sem med krmljenjem prašičev zaslišal zvok nizko letečih helikopterjev. Hitro sem vse odložil in zaigralo mi je srce. Začutil sem evforijo veselja. Stekel sem do zastave in mahal z njo. Odzvali so se na moje mahanje, saj se je eden od helikopterjev ločil od jate. Med pristajanjem je uničil nekaj njiv. A nič zato. Znova so me malce presenetile oznake Kitajske ljudske armade.

Vrata helikopterja so se odprla in izstopil je kitajski častnik. V brezhibni angleščini me je ogovoril:

»Vi ste gotovo stotnik Mirko Majer.«

Oprezno sem prikimal. *Od kod kitajski častnik ve za moje ime?*

Odgovor je prišel sam od sebe. Izstopila je gibčna ženska v kitajski častniški uniformi. Nisem mogel verjeti svojim očem. Če bi lahko oči izskočile, bi odletele do drugega konca sveta:

»Lin? Kako?«

Moja žena v uniformi častnice Kitajske ljudske armade?

Lahkotno je pristopila:

»Bodi srečen, da je tako.«

Presenečeno sem odstopil:

»Kako to misliš?«

Nenavadno hladno je odvrnila:

»Na začetku si bil samo naloga, kasneje še nekaj več. Zadnji dve leti sem, na tvojo srečo, združila posel in užitek.«

Kislo sem se nasmehnil:

»Torej sem iz poslovne postal spolna igrača?«

Tudi njej se je obraz razlegel v nasmešek in stopila je še nekaj korakov bližje:

Virus bo izbral: ZADNJI?

»Pustiva naju, saj gre za pomembnejše stvari. Glava ti je polna vprašanj in čas je za nekatere odgovore. Za začetek, zagotovo te zanima nesreča pri igranju z virusom stekline.«

Prikimal sem in z namigom je ustavila vojake, ki so poskakali s helikopterja:

»Naša obveščevalna je slučajno naletela na nenavadne aktivnosti v ameriškem biotehnološkem podjetju **Bio Medic**. Mogoče bi šlo mimo nas, a smo postali pozorni po izginotju nekaj nepomembnih disidentov, ki smo jih skrivaj spremljali. Kmalu smo naleteli na nenavadno grmadenje trupel, čeprav so ga poskušali skriti z različnimi ukrepi. Postali smo izredno radovedni. Kljub nekaj žrtvam smo se že poldrugo leto pred izbruhom dokopali do enega od sevov virusa in nekaj trupel. Na Kitajsko smo po reševalni akciji prepeljali celo imunega. Naši laboratoriji so garali dan in noč in zato smo rešili stotine milijonov življenj. Se spomniš, ko sem te cepila proti gripi?«

V spomin sem si priklical njeno navdušenje, ker je iz zdravstvenega doma prinesla odmere. Najprej sem se upiral, saj so nas v vojski vsako leto cepili, a sem popustil po njenem prigovarjanju, češ, letos bo drugačen sev virusa in bo običajno cepljenje verjetno neučinkovito.

»Kaj je bilo v tistem cepivu?« sem zožil pogled.

Nasmehnila se je, kot se je znala samo ona:

»Eksperimentalno cepivo, ki smo ga preizkušali v največji tajnosti.«

»Preizkušali? Zakaj ga niste pravočasno dali v javnost?« sem bil res ogorčen.

Pomirjujoče je odvrnila:

»Ničesar določenega nismo imeli o načinu distribucije virusa. Pravzaprav smo imeli velikansko srečo, da so strokovnjaki sploh pripravili delujoče cepivo, čeprav ni bilo primerno testirano. Četrtnina cepljenih je imela različno močne stranske učinke, nekaj

ljudi je celo umrlo, a smo vztrajali. Morali smo hiteti. Tako kot stvarniki virusa smo tudi mi dali prednost hitrosti. Ko so ugotovili, da je smrtonosna skrivnost ušla, so spremenili nekaj algoritmov virusa. Bolezen je izbruhnila skoraj sočasno povsod, ko jim je neopazno uspelo okužiti četrtno do tretjino prebivalstva. Vampirski faza je hitro nastopila in drugi sev virusa je opravil ostanek dela. Zaradi hitenja pri zadnjih razvojnih fazah je virus mutiral, kar so spregledali in dvanajst do osemnajst ur po izbruhu je zahodna civilizacija prenehala obstajati.«

Zgroženo sem odkimal:

»Zakaj niste vsega objavili in pravočasno opozorili sveta? Lahko bi rešili milijarde življenj.«

Suho je odvrnila:

»Opozorili? Koga? Virus bi moral po projekciji fanatikov iztrebiti Azijce, temnopolte, mešance in vse druge, ki so jim namenili iztrebljenje. Sledi zarote so vodile do nekaterih vodilnih ameriških, latinskoameriških in tudi evropskih politikov. Skoraj nikomur nismo mogli zaupati. V Evropi smo cepivo razdelili med zaupanja vredne ljudi in upali, da bodo preživeli. Mnogi niso. Z razkritjem mračnega načrta fanatikov bi ogrozili cepivo. Samo droben poseg na genomu virusa bi ga naredil odpornega na cepivo. Žal smo bili soočeni z dvema slabima možnostnima in izbrali smo manj slabo.«

Oblil me je pot:

»Koga ste cepili?«

»Kolikor smo lahko, čeprav žal manj, kot bi želeli ... V Aziji in delu Afrike smo tik pred zdajci onemogočili večino sodelavcev rasistične organizacije »White Power Forever« in s tem oblastem kupili nekaj časa, da so zadržale vsaj nekaj čistih območij,« in pogled ji je otožno padel v tla. »Žal je samo pri nas, kljub vsem naporom, umrlo več kot sto milijonov ljudi.«

»Kaj boste storili s temi vampirskimi državami?«

»Popolnoma nič. Pustili jih bomo na miru, naj živijo ali propadejo. Neokuženi in očiščeni del sveta bomo po potrebi zavarovali tudi z zidovi. Tukaj nismo na osvajalnem pohodu, temveč na reševalni misiji. Prišli smo po preživele. S cepivom smo vbrizgali tudi nano oddajnike z dometom dveh kilometrov. Pobrali bomo preživele cepljene in morebitne neokužene.«

Začel sem se glasno režati.

»Kaj je tu smešnega?« je zožila pogled.

»Ne razumeš?« se nisem nehal režati. »Ne morem verjeti!«

»Razsvetli me,« je ostro odvrnila.

»Pred leti sem naletel na vampirja, ki je trdil, da so oni vrh prehranjevalne verige, a ljudje smo plen novega alfa predatorja. Glede tega mu popolnoma verjamem.«

»Ne razumem te,« se ji je zatresel glas.

»Vampiriska inteligenca je na naši ravni. Fizično pa nas znatno prekašajo. Za smrt človeka zadostuje en dobro merjen naboj, a zanje je potrebna bistveno večja ognjena moč in po poškodbi se hitro regenerirajo. Mogoče so celo odporni proti večini boleznim. Vedo, da je na drugi strani svet, poln hrane. Vse svoje sile bodo posvetili iskanju lukenj v obrambi, lukenj v še tako mogočnem zidu. Zagotovo bodo našli vrzeli in ko se bodo prebili, jih boste težko ustavili. Bojijo se vode in verjetno letenja, a prej ali slej bodo obšli tudi te slabosti. Njihova družba temelji na sodelovanju vseh članov skupnosti. Včasih se mi zdi, da imajo skupni super um.«

»Greš ali ne greš?« je naveličano vprašala.

Mračno sem odvrnil:

»Ne bom bežal preko zidu, temveč hočem v vojno, kjer bomo zmagali ali izginili. Oboji ne moremo sobivati na istem planetu.«

Celjska vampirska večerja

Zgodi se, da si postavimo vprašanje:

»Je res, da lahko umreš samo enkrat?«

Primarij Mirko Kavčič se nadeja sorazmerno mirne noči nadurnega dežurstva na Oddelku za Patologijo in citologijo, konkretno na Enoti za patomorfološko dejavnost. Pred tremi meseci je začel zidati hišo, zato so mu takšna dežurstva (beri: dohodek iz podjemne pogodbe) več kot dobrodošla.

Večina dežurstev mine precej rutinsko in brez pretresov, kajti ljudje ves čas umirajo. Pridejo pa tudi zoprne stvari, recimo sodne obdukcije, ki ne morejo počakati ponedeljka zjutraj. Včasih je precej grdo.

Zvrne štamprl kačje sline in ponudi prsrčnico še nocojšnjemu pomočniku, novopečenemu specializantu na kroženju:

»Miha, kakovostna kačja slina ti zmrzne pamet, da ne znoriš ob pogledu na dvajsetletno lepotičko, dostavljeno z manjkajočimi deli.«

Mladenič najprej malce okleva. Že na prvem nočnem dežurstvu na tem oddelku mu ponujajo na delovnem mestu prepovedan alkohol. Mirko se nasmehne in gubice okoli oči se napnejo:

»Daj no, tukaj smo po medicinskih pravilih vsi alkoholiki ali bomo to šele postali. Gotovo si je normative glede tveganega pitja izmislilo Društvo ozdravljenih alkoholikov.«

Fant iztegne roko in zgrabi lično stekleničko. V plastični kozarec, drugače namenjen vodi, nalije za prst tekočine in vrne stekleničko.

»Tako se dela! Nazdraviva na brezdelno noč. Glede na dan, datum in luno ne verjamem v brezdelno noč,« in potegne požirek, *»a upanje umre zadnje.«*

Trkneta s kozarci in ju na dušek izpraznita. Fant se nakremži in

Celjska vampirska večerja

strese. Tudi Mirko se nakremži, pretegne roke in veselo doda:

»Ja, fant, to te zadene in sprosti! Dajva še enega, da ...« a ju prekine zvonec. Istočasno se od nekod razležejo streli. Bum! Bum!

Bum! Spogledata se. Mirko vstane, skomigne z rameni:

»Prispel je prvi razsuti tovor. Kakšen vrag je to? Zunaj je kot v Bagdadu. Vsi pogoji za norišnico so izpolnjeni,« se nasmehne in resno doda. »Petek, polna luna in še trinajstega smo. Pravi praznik norcev.«

Počasi odkoraka do velikih vrat. Njegov smeh še kar odmeva. Znova pozvoni. Mirko zakliče:

»Počasi, saj nismo na urgenci. Pacient vam ne bo izdihnil.«

Škrtne. Zgrabi krila vrat in jih na stežaj odpre. Reševalca potisneta v prostor voziček s pokrito gmoto.

»Kaj sta mi pripeljala?«

Popolnoma plešast hrust s kozjo bradico režeče odvrne:

»Lepotica si je skrajšala muke telesnega bivanja in odšla v svet duhov. Pobrli smo jo na krožišču Oblakove in Kersnikove. Roman je ugotovil zgolj smrt. Verjetno gre za izstrelitev z overdozo. Tukaj je list,« in mu pomoli pred oči veliko mapo. »Dežurna preiskovalec in tožilec sta že dobila svoje papirje.«

Mirko resno prikima:

»Bom pogledal,« in se obrne proti mizi, kjer vse skupaj radovedno spremlja nocojšnji vajenec:

»Miha, pridi po spečo lepotico.«

Pripravnik vstane in potegne voziček do secirne mize sredi osrednje dvorane.

»Nov?« mladeniča spremlja hrust. Mirko hitro odtegne pogled od papirjev, obrne glavo in prikima: »Ja, sveže meso.«

Hrust zakliče:

»Mali, če si nekrofilček, si prišel na pravo mesto!« in se glasno zakrohota. Miho stisne v pljučih.

Mirko zamahne z roko:

Celjska vampirska večerja

»Ne straši ga. Že tako se mu tresejo roke. Nočem, da se poreže in podela v plenice.«

Hrust smeje zapusti prostor. Mirko stopi do vozička:

»Dajva spečo lepotico na oder žiga žaga.«

Mladenič okleva in pogoltne cmok. Mirko ga resno pogleda izpod obrvi:

»Daj no, saj ti ne bo nič naredila. Mogoče ne bo najlepše, kar boš videl, a z leti najdeš način, da ostaneš neprizadet.«

Mladenič prikima in oklevajoče pomaga Mirku, ki je na oddelku že polnih dvajset let. Tukaj velja za nekakšno legendo in strogo odmeri pomočnika:

»Zdaj bo šlo zares. Prosim te, da mi ne pobruhaš deklina. Če že moraš večerjo spraviti ven, jo daj na tla, nikakor pa ne kontaminiraj vzorcev. Pred pol leta mi je frajer, ki je mislil, da je superman, pokozlal ljubek obraz srednješolke. Grdo je videti posledice petdnevnega plavanja v vodi. Kakec je priletel v ventilator šele, ko sem ugotovil, da je bilo v frajerčkovem kozlanju ohoho koke,« in dvigne glas. »Upam, da si nisi s čim umetno podkrepil poguma.«

Miha plašno odkima. Večerja hoče ven. Stisne ustnice in v grlu začuti neprijeten stik. Mirku se ustnice razpotegnejo v nasmeh, prime za zadrgo in odločno potegne. Pozorno opazuje na videz nepoškodovano telo in, ne da bi odmaknil pogled s trupla, komentira:

»Za overturo imaš srečo. Nikjer krvi in vse je v enem, lepo zaokroženem kosu. Če ne bi vedel, da je mrtva, bi mislil, da je v komi zaradi napačnega mešanja pijač.«

Miha zgroženo strmi v lepo oblikovano telo plavolaske zgodnjih dvajsetih let. Presuni ga nepremičnost bledega telesa. Mirko s pogledom izkušenega patologa preleti celoten kadaver. V oči mu pade droben par zarežic na vratni arteriji. Približa se nenavadnima urezninama:

Celjska vampirska večerja

»Glej, glej, kako nenavadno. Kaj misliš vaje'n'c, kaj je to? Nov način zadevanja?« in odmakne glavo. Fant nagrbanči čelo in si pozorno ogleda ureznini. Odkima:

»Kaj pa vem. Kot v kakšnem vampirskem filmu. Na faksu nisem videl ničesar sličnega. Nobene krvi. Mogoče nov način fiksiranja?«

Mirko se nasmehne:

»Ampak midva nisva v vampirskem filmu, temveč na patologiji. Vzemi princesi kri, da vidiva, s čim je hotela predaleč poleteti. Običajno gre za kakšen poceni koktajl ali ponesrečeno mešanico za posilstvo. Bog pomagaj, včasih smo punce žicali, ne pa jih zadevali. Moraš biti malce nekrofila, da natepavaš totalni zadetek.«

Miha skomigne z rameni:

»Včasih nisi tako hitro kasiral obtožbe spolnega nadlegovanja, danes pa jo,« in negotovo odkoraka do predala in se vrne s primerno iglo. Za hip okleva. Mirko zamrmra:

»No, daj jo. Saj ne bo bolelo,« in nagrbanči čelo. Fant se končno se opogumi, iglo silovito zapiči v podlaket in potegne. Presenečen ugotovi, da ni izvlekel niti kapljice krvi. Spogleda se z Mirkom:

»Kaj za vraga je to? Kje ima ta punca kri?«

Mirko z orokavičeno roko potegne čez ureznino in v oči mu padeta drobni ureznini na vratu:

»Ta ranica je čudna. Nikjer sledov krvi. Poklical bom na urgenco. Mogoče so tam kaj čarali. Ti še enkrat poskusi dobiti vsaj nekaj krvi.«

Mirko stopi do kabineta in pritisne na gumb za klic urgence. Na drugi strani ga pričaka razburjen glas:

»Ja, hitro povej! Tukaj je obsedno stanje.«

»Tudi pri meni je. Poslali ste mi precej čudno truplo.«

»Tvoje je še dobro. Naše je vstalo in razgraja.«

Celjska vampirska večerja

Mirko prebledi:

»Dej, Roman! Kaj blebetaš?«

V ozadju se razlega ropotanje v družbi hrupa razmetavanja.

»Slišal si me! Truplo, podobno tvojemu, je skočilo na noge in grize kot za stavo. Srčni monitor pa je kazal nulo!«

Mirko se zresni. Zajame sapo, nagrbanči čelo in odvrne:

»Dej no dej, si zadet?«

Zasliši ropot, krike in nenavadno zavijanje. Nekje daleč zadaj odmeva strelno orožje. Naenkrat pa samo tu, tu, tu. Zveza se prekine. Zaskrbljeno odloži slušalko in vzdihne. *Hodeče truplo? Res je nori petek. Luna je vse znorela. Da videl, kaj je vajenec spackal.*

Stopi v osvetljeno delovno dvorano. V prostor prihajajo vse glasnejši zvoki nenavadno burne pomladne noči. Razloči vse pogostejše strele in krike. Kjer bi moralo ležati truplo, je prazna miza. Mrtvaška vreča leži poleg vozička.

»Kaj je? Kje je truplo?« in šele tedaj je zagledal, kar tudi največjim junakom naredi potičko v hlačah. Vajenec sede zastoka, se drži za vrat in prazno zre predse. Zagleda kri. *Fino! Na ta nori petek še mrtvi nočejo več ostati čisto mrtvi.* Bliskovito se ozre okoli sebe in z roko trdno zgrabi dolg skalpel. Vajencu roke omahnejo in zvrne se na bok. Šele tedaj ozavesti mlako krvi. Zdravnik v njem hoče do nesrečnika, a popoldanski lovec ga zadrži in napne vsa čutila. *Stop! Čakaj! Nekje je ta frdamana oživela deklina. Fak in vsi fakiči tega padlega sveta! V tej skorumpirani državi še mrtvi nočejo brez podkupnine v grob.*

Previdno stopi korak naprej. *Kje si? Kaj si?* Čuti špric adrenalina. Zadržuje dih. Srce divje utripa. Kaplja znoja spolzi po razbeljenem čelu. *Kje si? Zaznava zgolj prasketanje neonke in vonj po preparatih.* Odmisli zvoke kaosa od zunaj. Prepusti se nagonu. Pripre oči. Naredi še dva previdna koraka. *Kdo si? Kaj si?*

Celjska vampirska večerja

Lovca v sebi spusti na prežo. *Kaj bi dal za šrotarico?* Zdaj ne lovi divjega prašiča, temveč nekaj, kar bi moralo mirovati, pa noče. Kaplja znoja spolzi in se raztopi pod majico. Trdno stiska majhen skalpel in z očmi išče kaj konkretnega za razbijanje betic. *Kje si?* Previdno se obrne. Zasliši »tap, tap«. *Strop. Gor je, karkoli že je. Na stropu je.* Znova zasliši prasketanje neonke. Tap, tap! Previdno dvigne pogled in s kotičkom očesa sreča stekleni pogled maloprej mrtve mladenke.

V njenih očeh ne najde ničesar živega ali človeškega. Iz ust po bradi ji mezi gosta rdeča tekočina. Mirko se nakremži. *Uf, vajenčeva kri. Zoprno, da si obrok mrtveca. Danes je svet res ponorel. Do zdaj so živi jedli mrtve.* Ritensko se umika proti mizi. *Moja šrotarca ... Z njo bi naredil podrobno obdukcijo. Zoži pogled in ga ne odmakne od mladenkine golote blede polti. Pripravlja se na skok.* Nepremično zre vanj. Previdno seže pod majico in ven potegne križ. *Če je vampir, baje pomaga križ.* Spreglela njegovo kretno in se nenaravno zakrohota:

»Križ? Moja draga večerja, s križem nimaš za pokvarjen jogurt.«

Mirko se zdrzne ob nenaravni moči njenega glasu. *Zdaj bo, ga prešine in napne mišice.* In res! Njeno telo švigne skozi zrak. Urno odskoči in jo z vso silo brcne. Prekopicne se v kot, a srhljivo spretno skoči na noge. *Mirno kri.* Trdno prime ročaj skalpela. Znova se sooči s praznim pogledom. Mladenka si z roko obriše kri obroka, ki leži tleh. Znova se zakrohota:

»Kako ubiti truplo? Moja ljubka večerjica, slinice se mi cedijo od tvojega adrenalina,« in se z nenaravno dolgim jezikom oblizne okoli vratu. *Uf, ugly mother fucker,* ga presune grd prizor. Poleg omare z instrumenti opazi železno palico. Naredi previdno korak na stran in še en:

»Mogoče gravža, mogoče. Vem pa, da eden od naju ne bo odkorakal iz tega prostora,« ter naredi še dva koraka v stran.

Palica je že skoraj v dosegu rok. *Še dva koraka.* Ona ga sunkovito spremlja. Znova iztegne dolg zelenkast jezik. Hoče jo zamotiti. *Še en korak:*

»S tem jezikom bi mi dobro povlekla. Rad imam jezično delo! Daj, pridi že!« Zasliši ropot pri secirni mizi. Zgroženo opazuje nerodno vstajanje svojega nesojenega nočnega družabnika. Njuna pogleda se srečata. Prej živ pogled je zdaj mrtev. V njem se zrcali samo zverska strast. Fant se zareži:

»Odlično se počutim. Vau! To pa res zadene do nebes!« zavrti z glavo in se sreča z mladenkinim pogledom:

»Ljubica, boš pripravila večerjo?«

Vampirka se zareži:

»Zdaj je dva proti ena. Nisem ga izpila do konca, zato je že po nekaj minutah pripravljen za skupinski obed.«

Miha nenaravno sunkovito obrne glavo proti Mirku:

»Mogoče bom res namočil. Kako se reče mrtvemu, ki nategne mrtvega?« Nenaravno režanje, podobno hijenskemu oglašanju, se razleže po velikem prostoru. »Treba si bo izmisliti primerno besedo.«

Mirko se kislo nasmehne:

»Zdaj sta že dva, ki bi me rada povečerjala. Zmenita se, kdo bo lucky guy.«

»Ne zajebavaj se s hrano,« zakliče mladenka in se izstrelji proti Mirku. V letu iztegne roke proti njemu. Mirko se sreča z njenim pogledom in v hipu s prosto roko zgrabi železno palico. V pravem trenutku sunkovito zamahne. Železo udari v glavo letečega trupla. Telo pade na tla. Marko skoči. Špljac! Skalpel zdrсне v mrtvo srce in ob besnemu vrtenju ročaja zakliče:

»Crkni že enkrat! Crkni!« in dvigne pogled proti vajencu, ki presenečeno čaka. Zakliče mu:

»Očitno ti draga ne bo servirala večerje,« in začuti pojemanje moči. Besno cepetanje ga počasi premaguje in odloči se. Pusti

skalpel v srcu in z dvema močnima udarcema z jekleno palico razbije mladenkino glavo. Tup! Hrsk! Iz razbite lobanje se razlije gosta kri. Znova dvigne palico in še dvakrat silovito udari:

»Hasta la vista baby!« Hrsk! Kosti popustijo. Še en udarec! Pljusk! Možgani se razlezejo po tleh. Opletanje telesa počasi pojenja:

»Hm, pa sem ti le vzel kri. Vidiš vajenec, tako se dela, če hočeš truplu vzeti kri. Če ne pomaga pikanje, mu razčesni betico!« Dvigne palico in še enkrat silovito zamahne. Še en »hrsk«. Kri se leno razliva po talnih ploščicah. *To bo čistilka srečna*. S palico v roki se ponosno vzravna:

»Še preveč krvi je. Upam, da je zdaj res mrtva. Zanima me, kaj bo pisalo v osmrtnici? Katera smrt je prava?«

Miha se zareži:

»Tvoja smrt bo prava,« napne mrtve mišice in z neverjetno naglico skoči proti njemu. Iz ust se razleže ogabno grozljiv krik. Mirko se pripravi. *Ostani hladan. To ni specializant, temveč truplo brez spoštovanja do mrtvih*. Poišče oči nemrtvega. *Ne smem izgubiti oči*. Spomni se dogodivščine z razjarjenim divjim prašičem. *Fokusiraj. Zdaj!* Sunkovito zamahne in zarije krvavo cev v srce nemrtvega. Z vso silo ga zbije na tla. *Pa sem končno unovčil ure fitnesa*. Telo pod njim besno opleta, hlasta z zobmi in renči. Mirko se nasmehne:

»Pridruži se svoji nevesti! Skupaj bosta prižigala ognje v peklu!« in vrti kol. Telesu pod njim zmanjkuje moči, iz rane priteče komaj kaj krvi:

»Tvoja nevesta te je tako lepo izmozgala. Vidiš, ker si ji pustil, ti je draga izpila kri. Dobesedno,« potegne kol iz srca in ga besno zarije v lobanjo. »Hrsk« in lobanja se razleti. Iz nje priteče samo malo goste krvi. Telo še nekaj sekund trza ter se umiri.

Mirko odloži kol in se sede na tla:

»Uf, potreben sem požirka.«

Z roko potegne pot s čela. Presune ga. *Urgenca. Tam so imeli težave s hodečim truplom. Zasliši krike, ki prihajajo od zunaj. Res nori petek trinajstega.* Dvakrat globoko vzdihne in stopi do kabineta. Zgrabi pristrčnico z veselo raztopino in na dušek potegne dolg požirek. *Te nirvane sem bil še kako potreben.* Sunkovito odloži napol izpraznjeno stekleničko. Zasliši odpiranje velikih krilnih vrat. Zgrabi kol in stopi med podboje. Zagleda hrusta brez roke. Iz štrolja ne kaplja kri, v obraz je popolnoma bled. Zdrzne se ob pogledu na votel pogled.

»Fant, že bolje si izgledal,« komentira prišleka. Hrust se zakrohota:

»Res? Ampak počutim se odlično. Moje težave s holesterolom so rešene. Tudi na težo mi ni treba več paziti. Zdaj imam zabavno zdrav apetit.«

»Tvojemu apetitu težko pripišem pridevnik zdrav,« se nasmehne in še trdneje stisne okrvavljen kol. Hrust spusti pogled na okrvavljen kos kovine, zatem na ležeča razmesarjena trupla in znova na kovino, s katere kaplja gosta kri že drugič mrtvih trupel:

»Si deklino porihnal kar s kolom? Kaj pa mulc? Mu je prišlo za umret dobro?« se nenaravno zakrohota ter se previdno približuje. Znova poišče Mirkov pogled:

»Na mojem grobu bo pisalo, pojedel svojega patologa.«
Mirko vrne nasmeh:

»Ne, pisalo bo, umrl od roke svojega patologa.« Trdno preprime kovinsko palico in se postavi v prežo. *Te zveri so izredno hitre.* Na srečo jim možgani vsaj na začetku vampirskega bivanja še ne delujejo na polno in napadejo premočrtno.

Hrust iznenada poleti. Mirko se napne se kot struna in sunkovito prestreže težko telo. Zamalo, pa bi izgubil ravnotežje. Kljub temu na kol nabito telo premočno opleta. Zdrava roka, kolikor lahko temu rečemo zdravje, ga odrine. Kot jezno odvržena igrača boleče pristane ob steni. Začuti vse kosti. Nima časa za

razmišljanje o bolečinah. Hrust s kosom kovine v srcu se besno postavi na noge. Mirko izkoristi trenutek oklevanja. Odrine se od tal in požene proti nakazi. V skoku z nogo nabije kol še globlje v prsi in podre presenečeno telo. Hrust iztegne roko proti njem, a ga zgreši. Mirko z obema rokama zgrabi kol in ga vrti. Zasliši hrskanje kosti in cmokanje oživiljenega tkiva. Telo nikakor noče obmirovati. Hrust se ne da. Očitno mu je prelepo, da bi odšel. Z debelo šapo ga temeljito okoli kepe. Omotičen se zakotali nekaj metrov stran, poleg negibnega mladenkega trupla. V sebi zašepeta:

»Vsaj ta dva sta res mrtva.« Pretegne se in na hitro preveri, če ima vse kosti še na svojem mestu. Urno skoči na noge. Čeprav ga bolijo vse kosti, mora pozabiti na to. *Boli me lahko, ko bom v grobu.* Sreča se s hrustovim presenečenim pogledom. Z roko se poskuša osvoboditi kovinske palice. Mirko se spomni na debelo železno palico v omari. Na silo odpre vrata in zgrabi kovinsko palico. Preprime jo iz leve v desno roko:

»Prekleta nakaza, crkni že enkrat!« zakriči in kovinsko palico zarije skozi usta v režeč obraz. Začuti in zasliši lomljenje kosti:

»Te je končno minil smeh?«

Obilno telo se zvrne, trese in nagonsko hlasta z roko okoli sebe. Znova potegne kovinsko palico in še nekajkrat ponovi vajo. *Vaja dela mojstra.*

Telo končno obmiruje. Razmesarjene glave ni moč prepoznati. Možgani, kosti in drugo je razmazano po tleh. Krvi skoraj ni. Razkoračeno stoji nad truplom. Znova se posveti zvokom. Kriki in občasni streli parajo petkovo noč. To je najbolj bizarna noč v zgodovini mesta. Odloči se, da pokliče domov. Iz trupla potegne kovinsko palico, za katero je mislil, da jo potrebuje na vrtu:

»Tebe bom mogoče še rabil.«

Stopi v kabinet. Zgrabi mobilni telefon, pritisne na bližnjico ženine številke. Zgolj tu, tu, tu. *Kako je lahko zasedeno? Verjetno*

je omrežje klecnilo pod težo klicev. Zunaj je verjetno pravi kaos. Kljub vsemu se mu v glavi odvrti vse, kar mu je znanega o vampirjih. *Z železno palico ne bom dolgo zmožel tolči po beticah. Potrebujem nekaj lažjega.* Odlomi nogo starega lesenega stola in jo na enem koncu naostri z velikim skalpelom. Železno palico zatakne za pas, zgrabi naostren kol, se ogrne v flis jakno in steče na hodnik. Grozljivi kriki in občasni streli so vse bližje. Zagleda postavo, ki teče proti njemu. Trdno stisne kol. Zakliče:

»Kdo si?« Zasliši samo zversko cviljenje. *Hvala, jaz sem Mirko.* Hodnik zagrne tema, a se prižgejo zasilne luči. Silhueta se požene proti njemu. Obstane in uperi kol proti zveri.

Pljusk! Tup! Cap, cap, cap! Šklap! Šklap! Že skoraj rutinirano opravi s hodečim truplom. Mljack, mljack, šklap, šklap! Takrat v soju pomožne luči zagleda zversko zobovje. Telo se umiri in z železno palico silovito udriha po lobanji. Hrsk, pok, splaš! *Prava stripovska simfonija.* Vsebino glave razmaže po tleh.

Pogleda na identifikacijsko ploščico mrtveca. *Kirurg ... Gotovo se je zgodilo med operacijo.* Steče do vrat in vanj udari svež zrak.

Za Kersnikovo ulico se v nebo dvigujejo plameni. Razlegajo se streli in presunljivi kriki. Mirko umiri dihanje. Kol trdno drži v rokah, palico znova zatakne za pas. Od zadaj ga skoraj nekdo podre. Odskoči, skoraj ga prebode, a ugotovi, da je samo pacient med brezglavim begom. Za hip okleva, nakar steče proti parkirišču. Zasliši detonacijo. Kriki in streli polnijo divjo noč.

Takšnega petka pa še ne. Na krožišču zagleda vojaški šestkolesni oklepnik, ki zapelje čez bankino, podre ograjo in se zarije v hišo, kjer obstane. Ljudje tečejo brez določene smeri. Z balkona bloka na krožišču neka postava skoči dol, sledi ji še druga. Mirko s kolom v roki teče proti vratarnici. Pot mu zapreta dve postavi, odeti v raztrgane cunje.

»Kam pa kam?«

Mirko obstane. Zveri se ločita in čakata na primeren trenutek.

Razleže se strel in ena od postav se sesede, a druga plane na Mirka. Znova ponovi vajo za umetniški vtis s pljusk, tap, tap, šklep, šklep in splašem za finale. Stopi še do drugega opletajočega trupla. Rana na glavi ne izpusti niti kapljice krvi. Mož majhne rasti s pištolo v roki priteče do Mirka:

»Gremo, nimamo časa s pogrebnimi svečanostmi. Strel v glavo jih položi.«

»Tega že ni,« in mu s kolom razmesari betico. »No, zdaj je res položen,« in možakarju ponudi roko. »Mirko Kavčič.«

Mož sprejme ponujeno roko in jo čvrsto stisne:

»Janez Mlinar. Me veseli. Se **vam** kaj sanja o tem? Vsi so ponoreli.«

»Moja nočna izmena se je začela čisto lepo. S svežim specializantom sem zvrnil obvezni uvodni štamprl in čakal na prvo truplo. Kmalu je prišlo, a se ni pustilo pogledati. Najprej je povečerjalo mojega vajenca, nakar si je poželetelo še poznega poobedka. Seveda se s tem nisem strinjal. Res škoda, pred izgubo krvi je bila lepa punca. To so nekakšni vampirji. Mislil sem, da so omejeni na horor zgodbe, a so se v soju polne lune odločili skočiti v naš petek trinajstega.«

»Tudi meni se je noč lepo začela, dokler ni v dnevno sobo skočil mulc z nezdravim apetitom. Najprej sem ga nekajkrat okoli kepe, potem jih je dobil s palico za kamin, a ker še ni imel dovolj, sem posegel po drastičnejših ukrepih. Mularija je danes totalno nevzgojena in ima nezdrave prehranjevalne navade, da kar boli,« se zareži.

Mirko prikima:

»Dobesedno. Aha, avto imam tam dol. Imam občutek, da peš ne bova daleč prišla.«

Stečeta mimo vratarnice. Otroški oddelek bolnišnice zajamejo plameni. Mirko s koticom očesa opazi goreča drobna telesa, ki stečejo na plano. Posamezni streli, rafali in detonacije so vse

pogostejši. V zraku opazi skupino helikopterjev. Razleže se drdranje strojnic. Pohitita do avtomobila. Mimo priteče nekaj preplašenih ljudi. Na koncu ulice nemrtve postave renče ujamejo skupino beguncev. Od nekod priteče silhueta in v zmes teles zaluča molotovko. Ognjeni zublji švignejo v nebo in grozljivi kriki napolnijo trenutek nenavadne tišine.

Janez tiho komentira:

»Tudi na ogenj niso imuni,« in se zareži. »Hrustljivo zapečeni so najboljši!«

Hitro skočita v avto. Gume kar zacvilijo. Pred njiju skoči postava v raztrgani policijski uniformi. V očeh preblisne zverski nagon.

»Janez, ta nama hoče zakasirati prehitro vožnjo!«

»Dajva na svoj seznam prekrškov še oviranje uradne osebe!« se zakrohota in Mirko še doda plin, nakar zavre. Tup! Telo poleti in pade nedaleč stran. Znova doda plin. Gume cvilijo. Hitro sta na krožišču. Pot jima preseka majhen otrok.

»Pazi!« zakliče Janez. Mirko zavre. Avto zapleše in komaj ga umiri. Obstane tik pred drobno postavo. Fantek svetlih las zre v tla. V roki drži raztrganega plišastega zajčka. Mirko hoče odpreti vrata. Fantek dvigne pogled. Prazne modre oči s krvjo okoli ust se srečajo s pretresenim Janezovim pogledom. Nasmehne se in pokaže zversko zobovje.

»Daj plin! Zgazi to nakazo!« zakliče Janez. Mirko okleva. Čez krožišče priteče nekaj ljudi. Otrok se sunkovito obrne in skoči. Po zraku leti vsaj pet metrov in podre neko žensko. V nekaj sekundah telo plena obmiruje. Plišasto igračo še kar drži v roki.

»Si videl? Tako levi ubijajo svoj plen,« Janez razburjeno komentira. Mirko mirno odvrne:

»S plišom v rokah. Zdaj smo plen mi, ljudje. Končno je prišla zver, ki je na prehranjevalni verigi nad nami.«

»Daj, pelji!« obupano zakliče Janez. Mirko odkima:

Celjska vampirska večerja

»Naj vidim, kaj se bo zgodilo. Moj vajenec je oživel v nekaj minutah.«

»Saj se ti meša! To vendar ni safari!«

Mirko pomirjujoče, a odločno odvrne:

»Počakajva. V avtu sva varna.«

Malček v nekaj sekundah konča svoj obed. Iz preže se požene na novo žrtev. Nameri se na medicinsko sestro, ki je pritekla iz bolnišnice. Mirko zakliče:

»Sestra! Sem!« Sestra steče proti stoječemu terenskemu vozilu in nanjo naciľja nekaj najbližjih trupel. Odjeknejo trije strelji in vsak na tla položi telo. Janez začne kričati:

»Nehaj že! Saj nisi mati Tereza! Greva že! Nimava neskončne zaloge nabojev.«

Dekle priteče do avtomobila. Odpre vrata, a nanjo pade malo pobesnelo telo. Mirko se odloči. Skoči ven s kolom v roki, prebode telo in ga silovito zaluča v tla:

»Mula! Nauči se lepega vedenja!« in trupelce obmiruje.

Ženska skoči na zadnje sedeže. Ženska, ki jo je maloprej ujel otrok z medvedkom, ni vstala. Truplo nekaj nad petdeset let stare ženske negibno obleži.

»Hvala vam, hvala vam!« se medicinska sestra hiti zahvaljevati in razburjeno razlaga:

»Res ne vem, kaj se dogaja. Najprej je izbruhnilo v pritličju. Speči otroci so ponoreli. Neverjetno hitro se je razširilo. Dežurni je v obupu spustil plin in ga prižgal. Cel štuk je odpihnilo. Imela sem srečo.«

Mirko prikima:

»Videl sem ta kabuum. Vsem se je zmešalo. Tista dama tam je zanimiva, ker več ne vstane. Morala bi že oživeti, pa se ji očitno ne ljubi vstati. Zato sem hotel počakati. Na vašo srečo,« se obrne in se spogleda z mlado medicinsko sestro. Obraz ima v krču strahu:

»To vas moram nujno vprašati,« zoži pogled. »Vas je kdo ugriznil? Jaz sem Mirko, to je Janez,« in pokaže na naveličanega sopotnika, ki s tresočim glasom doda:

»Mirko, zdaj ni čas za družabnost. Čim prej se nekam poberimo. Imaš kakšno idejo?«

Medicinska sestra se z nežnim in tresočim glasom predstavi:

»Nihče me ni šavsnil ali me kako drugače poškodoval. Erika sem. Mislim, da ima gospod Janez prav. Raje se spravimo stran. Ti zlodeji nas obkoljujejo,« in z očmi poišče drobna bitja okoli avtomobila, ki se previdno približujejo. Mirko znova opazi fantka z medvedkom. Vzdihne:

»Ti otroci imajo pokvarjeno otroštvo. Žal imamo premalo nabojev, da bi jih lahko odrešili te težke mladosti,« in pritisne na plin. Gume presunljivo zaškripajo in avto sunkovito poleti čez križišče. Izleti proti križišču z Gregorčičevo. Tup, tup. Janez komentira:

»Nekaj smo povozili.«

Mirko se nasmehne. Kol in železno palico ima v dosegu rok. Janezu vrne pištolo, ki jo znova napolni.

Avto divje zapelje v križišče. Na pločniku gori velik Mercedesov terenec. Malce naprej pri vhodu v Zdravstveni dom skupina nemrtvih ujame nekaj ljudi in jih učinkovito podre. Na drugi strani pa si je nekdo vzela čas za zajem fotografij. Sestra zgroženo komentira:

»Poglejte! Tisti tip fotografira. Neverjetno.« Mirko ne posveča pozornosti norišnici iz nočne more. Na prehodu za pešce skoči na cesto mlada postava.

»Pazi!« zakliče Janez. Mirko še doda plin in ... tup ... postava poleti po nebu.

»Kaj si naredil?«

»Mrtvega ne moreš še enkrat ubiti,« vzdihne. Sestra vpraša:

»Kako veš, da je bil njihov?«

Celjska vampirska večerja

»Mislim, da je to zdaj zgolj retorično vprašanje.

Najpomembneje je, da jo čim prej ucvremo iz tega pekla. Kmalu bo oblast temeljito deratizirala celotno kužno območje in še za dobro mero kaj zraven. O tem ni dvoma. Osebno bi glasoval za kaj termičnega.«

Avto se med potjo rešitve spretno izogiba živim in manj živim telesom. Mantra njihove poti je - čim dlje in čim hitreje.

Gledališče in nekaj stavb okoli silovito gori. Okoli ognja se odvija bizarni ples vampirjev. Tudi rumena stavba Maksimilijan gori.

Vse, kar želijo z vratolomno vožnjo, je beg iz pasti, ki se bo prej ali slej zaprla.

Bibliografija

Tiskane knjige

- Vitezi in Čarovniki - Indigo otroci, 978-961-91614-5-6 (2007)
- Vitezi in Čarovniki - Indigo novi svet, 978-961-92766-8-6 (2011)
- Vitezi in Čarovniki - Votlina skrivnosti, 978-961-93373-0-1 (2012)
- Atlantida: Imperij sončnega boga, 978-961-93676-8-1 (2015)
- Padeč svetih: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-93793-5-6 (2016)
- Poezija magije in mistike: Tako je Bog govoril 978-961-93793-6-3 (2016)
- Vzpon Elejle: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-93793-8-7 (2016)
- Vitezi in Čarovniki 1: Vzpon indigo otrok 978-961-93507-8-2 (2016)
- Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti (obnovljena) 978-961-94219-2-5 (2017)
- Somrak Drugotnosti: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-94219-3-2 (2017)
- Mlada literatura - temeljni priročnik za pisanje objavljive proze, 978-961-6458-10-8 (2018)
- Magijska gimnazija Lubiana, 978-961-94219-4-9 (2018)
- To se lahko zgodi tudi vam 978-961-94219-5-6 (2019)

Zahvale

Vsekakor se moram zahvaliti družini, ki me prijazno podpira in prenaša ter seveda vsem, ki mi finančno ali kako drugače pomagata. Tu mislim predvsem na Mestno občino Celje, Cinkarno Celje d.d., ZKD Celje, JSKD, izpostava Celje, Knjigarna in antikvariat Antika in seveda Celjsko literarno društvo.

